

RUH ve MADDE

Medyomun burun deliğinden çıkan ekto plazma içinde iki küçük baş teşekkül etmiştir. Bu resim Doktor Glen Hamilton'un evinde yapılan bir celsede beyaz flaşla alınmıştır.

Aynı seansta daha yakında alınan bu resimde küçük başlar açıkça görülüyor. Bunlardan birisi Raymond Lodge aittir. Geçen sayının kapışına bakınız.

İÇİNDEKİLER

Saadetimin Anahtarı Sizin Elinizdedir — İkinci Hayatında Dilenci Olan Asılzade Kadın — Öbür Dünyada İlk adım — Dayarlığın Dışarı Çıkması — Öbür Dünya Hakkında Bilgiler — Ruhsal Görme, Klervoyans — Ölmüş Oğul Bedenlenerek Konuşuyor — Kâinat İntizamla Dönüyor — Dünyayı Şaşırtan Darbeler — Yanılmak Olacaktır, Bu Bir Kaidedir — İzmirde Yedi Lisan Konuşan Kız — Kâinat Duyar ve Düşünür — Ağlamak İhtiyacı — Büyük Tabiat Hadiselerinin Manâları — Cocuğunuzun Saygısını Kırmak İster misiniz — Kederin Kapısından Hakikate... — Madde Sistemleri ve İdareci Varlık Kademeleri — Öldüm, Sonra Yine Dirildim — Yardımcı Üye Olunuz — Okuyuculara Cevaplar.

RUH ve MADDE

TÜRKİYE METAPSİŞİK TETKİKLER VE İLMİ ARAŞTIRMALAR CEMİYETİ NEŞİR ORGANIDIR.

Mayıs, 1961 Sayı : 16
Cilt : 2

Cemiyet adına
Sahip ve yazı işlerini
fiilen idare eden
Mesul Müdür:
Dr. Refet Kayserilioğlu

İdarehane ve cemiyet
binası: Taksim, Sıra-
selviler, Billürücü Çık-
mazı, Sümbül Ap. 14/2

Dizildiği yer :
Baha Matbaası
Basıldığı yer:
Engin Matbaası

Hazırlayanlar :

M. Ziya Kayserilioğlu
Müeyyed Emzen
Jale Gizer
Abid Temizel
Hâzım Akalın
Ahmet Çalışkan
Günhan Arıcan
Tahsin Ünal
Reha Eroğlu
Ergün Arıkdal
Suat Tahsuğ
M. Fahri Öğretici
Sefa Özbay
Feridun Tepeköy
Enver Ölcerman
Üstün Erendor

Resim ve Başlıklar:

Bülent Seren

Abone ücreti:

Yıllık 18 lira

FİATI: 150 KURUŞ

**HABERLEŞME, ABO-
NE ve HAVALA
ADRESİ :**

Ruh ve Madde,
P.K. 1157 - İstanbul
Telefon: 44 27 53
(16 - 19 arası)

Sevgili Okuyucular,

Son iki sayımıza okuyucularımızın itibarı ve alakası di-
ğer sayılarımızdan daha fazla oldu. RUH ve MADDE'nin sa-
tışlarında hissedilir bir artış kaydedildi. Ayrıca 14. üncü sa-
yıda geçirdiğimiz yangın felâketinden dolayı bir çok okuyu-
cumuz üzüntülerini bildirmekte ve böyle kazalardan Alla-
hın bizi korumasını dilemekte devam ettiler. Bütün okuyucu
dostlarımıza sıcak alakalarından dolayı teşekkürler ederiz.

RUH ve MADDE'nin elinizdeki 16. ncı sayısının yazıla-
rı hazırlanırken dizgi, tertibinin yapıldığı matbaayı değiştir-
memiz icab etti. Alıştığımız hurufatı değiştirmek için hiç
bir fedakârlıktan çekinmedik. Eğer ufak tefek hataları olur-
sa şimdiden özür dileriz. Mamafih buna meydan vermemeye
çalışıyoruz.

Nisan ayının son haftasında bütün gazeteler İzmirde ye-
di lisan birden konuşmaya başlayan fakir bir kızdan bahset-
tiler. Gülseren Eken isimli 16 yaşındaki bu kız ilk okulun
3. üncü sınıfına kadar devam etmişti ve Türkçeden başka
bir lisan bilmiyordu. Haber çok mühimdi ve RUH ve MADDE
yi yakından alâkadar ediyordu. Türkiye Metapsişik Cemiyeti
başkanı ve dergimizin yazı işleri müdürü Dr. Refet Kayse-
rilioğlu hadiseyi yerinde tetkik etmek için uçakla İzmir'e
gitti, oradan Manisa'ya geçerek bilgi topladı. Sonra İzmir'de
bir basın toplantısı yaparak kanaatlerini umuma bildirdi. Bu-
na dair haberi ve resimleri iç sayfamızda bulacaksınız.

Türkiye Metapsişik Cemiyeti tıbben şifası kabil olma-
yan hastalara yardıma devam etmekte ve son ay içinde bun-
dan gayet iyi neticeler alınmaktadır. Bu faaliyet hakkında
geniş bir raporu 17. nci sayımızda bulacaksınız.

RUH ve MADDE'nin her sayısında olgunlaşp gelişmek-
te olduğunda bütün dostlarımız birleşmektedir. Bunu kıy-
metli alâkalarınıza borçlu olduğumuzu unutmuyoruz ve RUH
ve MADDE'yi daima daha istifadeli hale sokmaya çalışıyo-
ruz. Şunu da şükranla belirtmek isteriz ki RUH ve MADDE'
nin ruhi bilgileri ilmi esaslarıyla birlikte yaymakta devam
etmesi, memleket fikir hayatında bu mevzulara olan alâkayı
artırmakta ve her yerde buradaki bilgilerin tesiri görülmeye
başlanmaktadır.

Ümit ve temenni ediyoruz ki RUH ve MADDE'nin uyan-
dırmakta devam ettiği bu müsbet alâkayı büyük idareci ve
ilâhî plânlar destekliyeceklerdir. Buna istinaden, bundan böy-
le memleketimizde çok enteresan ruhi hadiselerin pespeşine
görüleceğini tahmin edebiliriz. Memleketimizin buna ihtiya-
cı ve liyakati arttıkça tahminimizin gerçekleşeceği şüphesiz-
dir.

En Derin Sevgilerimizle
RUH ve MADDE

Saadetimin Anahtarı Sizin Elinizdedir!..

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

dik. O saatte başka bir vasıta bulmamız dolmuş geçer diye beklemeye başladık. Fakat bekleyişimiz beyhude idi, dakikalar ilerliyor, gelen olmuyordu. Bazen hızla bir hususi geçiyor, bazen içinde müşterisi bulunan bir taksi işaretlerimize aldırış etmeden ve süratini değiştirmeden gelip geçiyordu. Bu da beklediğimiz 45 dakika içinde iki veya üçü geçmemiştir.

Gecenin serinliğinden ve uykusuzluktan dolayı çocuklarımız sızlanmaya başlamışlardı. Onları kâh kucaklayarak, kâh kucagımıza alarak ısıtmaya çalışıyorduk ve «Şimdi gelecek» diyerek teselliye uğraşıyorduk. Bir yandan da kendi kendimize kızıyor: «Keşke daha önce kalksaydık, keşke çocuklarla gelmeseydik, otobüs saatini nasıl da bilemedik» diye söyleniyorduk. Ahbablarımıza dönmemiz imkânsızdı, yerleri müsait değildi. O anda bir tek derdimiz vardı, bizi evimize ulaştıracak vasıtayı bulmak' Nihayet içinde bir tek müşterisi bulunan bir taksi uzaktan işaretle yaptığımız ricaları kabul ederek önümüzde durdu. Şoför: «Bey müsaade etti, buyurun» dedi. Birimiz şoföre teşekkür ederken, diğerimiz o beye teşekkür ediyordu. Çocukların yüzü gülmüş, hepimizin neşesi geri gelmişti. O anda saadetimizin anahtarı bu taksi şoförünün ve ona müsaade veren beyin elinde idi. Onların lütfedip saadet kapımızı açmasıyla biz içeri girebildik.

Her sabah kapımıza gelip bir ihtiyacınız var mı? diye soran bakkalın çırağı bize ne kıymetli hizmetler yapmıştı ve yapmaktaydı. Fırınlarda ekmek bulunmadığı zamanlarda o bizim için kuyruklarda sıra bekler, ekmek bulur getirirdi.

Akşamdan başlayan diş ağrım, gece yarısından sonra büsbütün şiddetlenmişti. Aldığım ağrı dindirici ilaçlar hafif bir uyusukluk veriyor; fakat ağrıyı tamamen kesmiyordu. İlaçlar da olmasa kimbilir ne hale gelecektim? Bir yandan ağrı, bir yandan uykusuzluk sinirlerimi germiş beni bitap bir hale düşürmüştü. O gece bütün uykum yarım saati geçmiyordu. Kendi kendime düşünüyordum: şu anda nazarımda hiçbir şeyin kıymeti yoktu. En güzel eğlenceler, en nefis yemekler, bana huzur ve saadet verecek her türlü meşgale benim için değersizdi ve düşünülecek şeyler değildi. Bir tek şeyi istiyordum; şu dişimin ağrısı kesilsin. Ertesi sabah ilk işim dişçiye koşmak oldu. Dişçinin müdahalesi ağrılarımın süratle geçmesini sağladı. O anda bana her imkân tanınsa da, dişçi bulunamasa idi, mesut olmama imkân yoktu. Çünkü o andaki saadetimin anahtarı dişçinin elinde bulunuyordu. Benim saadet kapımı ancak o açabilirdi.

Bir gece geç vakit İstanbul'un uzak bir semtinde oturan ahbablarımızdan dönüyorduk. Yanımda karım ve iki çocuğum vardı. Durağa geldiğimiz zaman son otobüsün 10 dakika önce gittiğini öğrençok müşğüldü. Belki bir boş taksi veya

Gaz kıtlığı olduğu zaman bir bidon gaz bulup getirmişti de ne sevinmiştik. Bize bu çocuk ne kadar zaman kazandırıyor, huzur ve saadetimizin devamında nasıl canla başla çalışıyordu?.. Saadetimizin bir anahtarının da onun nasırlı ellerinde olduğu şüphesizdi.

Fırında çalışan işçileri düşünüyorum. Gece yarısı kalkıyorlar, yavukluların hasreti tüten sesleriyle garip memleket türkülerini mırıldanarak, hamurları karıştırıp fırında pişiriyorlar. Biz o esnada rahat yatağımızda mışıl, mışıl uyumaktayız. Saadetimin bir anhtarı da onların ellerinde idi. Yalnız onların da değil, tarladaki çiftçiden itibaren onlara kadar sıralanmış bir çok yardımcının elindeydi.

Bütün cemiyet teşkilâtı benim saadetimi tamamlamak için canla başla çalışıyorlar. Cephede ölen asker, Hürriyetim için kanımı akıtan delikanlı, hakkımı koruyan hâkim, şehrimin idare eden kaymakam veya vali, sağlığımın bekçisi hekim ve eczacı, dairedeki memur, köşedeki bakkal, manav, meyveci, uçak personeli, gemilerin personeli, bana haber ulaştıran gazeteci elhasıl bütün memleketim ve bütün vatandaşlar benim saadetimin için çalışıyorlar. Onlar olmasa, onların çok değerli yardımları olmasa ben ne yapardım?.. Hepsine her zaman teşekkür borçluyum.

Yalnız memleketim de değil, bütün dünya benim saadetimin için çalışıyor. Her düğmeyi açışmda duyduğum sevinç, ampulu bulan adama bir teşekkür değil midir? Radyoyu bulan adam, otomobili, uçağı, çeşit çeşit ilaçları, şu güzel eşyaları, plastikleri, buzdolabını bulan insanlar hangi milletten olursanız olunuz size her an teşekkür borçluyum.

Sinemada seyrettiğim değerli filmler ve bana feragatin, fedakârlığın ve hakiki insanlığın canlı örneğini veren artist dostlarımız sizlere teşekkür ederim. Geçen gün mevzuu Tolstoy'un bir eserinden alınan bir filmi, zaman zaman gözlerim yaşararak seyrettim. Filmden sonra o kadar geniş bir duygu zenginliği içinde

idim ki gayri ihtiyari: «Sevgili insan kardeşlerim hepinize teşekkür ederim, binlerce teşekkür ederim» diye eve kadar mırıldandım. Gördüğüm bir tiyatro eseri «İnsanlara nasıl davranıyorum?..» diye bir nefis muhasebesi yapmama imkân hazırladı. Yazarından aktörüne, elektrikçisinden kapıcısına kadar, o piyesle alâkalı bütün şahıslara duymadıkları, fakat ruhen aldıklarına emin olduğum sessiz teşekkürlerimi gönderdim.

Birkaç gün önce Çemberlitaş'tan geçiyordum. Üstü başı yırtılmış, ayakkabısı dökülen, sakalları uzamış, saçı başı birbirine karışmış tam mânasıyla perişan bir adama rastladım. Dünyadan ve insanlardan kaçan bir hali vardı. Yaralıydı, kırgındı, herşeye küskündü. Cansız yüzünde ve solgun bakışlarında acı bir istihza sezdim: «Utanmıyor musun beni bu hale düşürmeye? Senin gibilerin alâkasızlığından bu duruma geldim» diyordu, sanki. Orada dondum kaldım. Para vermek istedim. Veremedim. Gözden kayboluncaya kadar arkasından baktım. Yanından geçtiği insanların ekserisi kendi âlemlerine dalmışlardı; Alâkasızdılar. Bazısı da ters bir alâka göstererek ve âdetâ tükürürcesne: «Kerata esrarkeş misin, morfinoman mısın, yoksa ispiroya mı düşkünsün? İşte halin böyle olur!» diyen ukâlaca bir ifadeyle onu şöyle bir süzüyorlardı.

Bana insanlık vazifelerimi, etrafıma karşı borçlarımı düşündüren şu zavallı ne büyük hizmette bulunmuştu. Belki de insanlık yolunda bir adım atmama vesile olmuştu. Demek ki saadetimin bir anahtarı da onun elindeydi. Hayatımı ortaya koyarak bana hizmet ediyordu. Ve ben ona birşey yapamamıştım!

Ençok haz duyduğum zamanlar bir insana bir hizmet veya yardım yapabildiğim anlar oluyor. Bu hazza ulaşabilmem için de, insanların bulunması ve benim hizmetimi istemeleri lâzım. Yaptığım bir hizmetten dolayı bir kimsenin teşekkürüne nail olurken, bir yandan sıcak bir haz duyuyor, bir yandan da haksız bir

(Devamı sayfa 35 de)

İKİNCİ HAYATINDA DİLENCİ OLAN ASILZADE KADIN

Ahmet ÇALIŞKAN

«Eski hayatımda başka annem vardı», «O, benim eski kocamdı» RUH ve MADDE'nin bundan önceki iki sayısında çıkan bu yazılarda biri dört, diğeri onbir yaşında iki çocuk daha önce yaşadıklarını iddia ediyorlar ve eski hayatları hakkında tamamen doğru bilgiler veriyorlardı. Onların bu doğru sözleri karşısında evvelce yaşamış olduklarına inanmak mecburiyetinde olduğumuz aşıkardı.

Ancak, bu hâdiselerin bariz hususiyeti şu idi: Burada çocukların geçmiş hayatlarını hatırlaması bir tecrübe neticesinde değil, kendiliğinden, otomatik olarak meydana gelmekteydi. Şimdi haklı olarak şu sual sorulabilir: Evet ama böyle eski hayatlarını hatırlıyan çocuklar sık sık meydana çıkma mesele yok; gider tetkik eder ve neticesini alırız. İş bu şekilde olmadığına göre geçmiş hayatların tetkik edilmesi suretiyle reenkarnasyonu (insanların tekrar dünyaya gelmesi) tecrübe yoluyla nasıl inceliyeceğiz?!.. Önce bunu belirtelim ki eskiden yaşadığım delilleriyle anlatan çocuklar zannedildiği kadar ender zuhur etmemektedir. Bu tip olaylar oldukça sık vuku bulmakta, hattâ gazete sütunlarına dahi geçmektedir.

Fakat gereken ilginin gösterilmemesi dolayısıyla küllenip gitmektedir. Yoksa, gören göz ve araştırmacı bir zekâ için bu sahada da birçok imkânlar mevcuttur.

Buna mukabil tekrar dünyaya gelmeyi deneysel olarak incelemek için takibe-dilebilecek birçok başka yollar elbette vardır. Hattâ şunu emniyetle söyleyebiliriz ki spiritüalizmanın her bahsinde «tekrar dünyaya gelmek» vakiası ile karşılaşmak mukadderdir.

Bu yoldaki araştırmalarda en emin ve faydalı neticeleri EKMİNEZİ yoluyla elde etmek mümkündür. Bilindiği gibi ekminezi, ipnotize edilerek uyutulan bir şahsın hayatının geçmiş safhalarını yaşaması hâdisesidir. Bu yaşama o kadar hakikidir ki şahıs hangi yaşa indirilirse o yaşın bütün hususiyetleri ruhi ve fizyolojik olarak kendisinde tezahür etmektedir. Aslında bugün ilim âlemi de ekmineziyi hakiki bir hâdiseye olarak kabul etmiştir. Şimdi şöyle düşünmeli. Mademki ekminezi ile insanın çocukluk ve hattâ ana rahmindeki hayatına inilebiliyor, acaba daha ileri giderek doğumdan önceki safhalara da gidilmek mümkün değil midir ve bu, yapılmış mıdır? Evet, müm-

kündür ve muhtelif araştırıcılar tarafından insanın doğumdan önceki anlarına inilmiştir. Netice hayret vericidir. Karşıma başka muhitin malı, değişik bir şahsiyet çıkmaktadır. Tavır, hareket, düşünce ve hattâ lisan değişmiştir. Ekmineziye devamla şahsın bu evvelki hayatı hakkında çok tafsilâtlı bilgiler elde etmek mümkündür. Öyle tecrübeler yapılmıştır ki şahsın uyuduğu esnada ve geçmiş hayatını yaşarken bildirdiği hâdiseleri normal halinde bilmesine asla imkân yoktur.

Şimdi ekminezi ile elde edilmiş bu tip bir tecrübeyi anlatıyoruz :

1862 senesinin bir pazar günü. Prens Galitzin ve iki arkadaşı Hambourg'da bir parkta geziyorlar. Vakit akşam. Her taraf sakin ve sessiz. Üç arkadaş sanki bu ahengi bozmamak istercesine fısıltı halinde konuşuyorlar. Aniden bir kıpırdanma dikkatlerini çekiyor. İyice bakınca oradaki sıralardan biri üzerinde bir kadıncağızın uyumakta olduğunu görüyorlar. Kadının fakir ve perişan hali içlerindeki acıma duygusunu alevlendiriyor. Kadını eve davet ederek iyice karnını doyuruyorlar. Prens Galitzin manyatizördür. İçinde bu kadını uyutmak için zaptedilmez bir arzu beliriyor ve dostlarının yanında kadını uyutuyor. Uyumazdan evvel kötü bir lehçe ile Almanca konuşan kadın, uyutulduktan sonra yapılan ekminezi tecrübesi esnasında herkesin hayreti içinde düzgün bir Fransızca ile konuşmaya başlıyor. Bu arada bundan evvel yaşadığı eski hayatından bahsediyor ve şimdiki sefâletinin sebebinin geçmiş hayatındaki hataları olduğunu söylüyordu. Sözlerinin hülâsası şöyleydi : «18. asırda Bretagne'de deniz kenarındaki bir şatoda iyi bir hayat geçiriyordum. Bir aşığım vardı. Kocamdan kurtulmak istiyordum. Neticede arzuma eriştim. Kocamı bir kayanın tepesinden denize yuvarlamak suretiyle öldürdüm». Kadın bu hâdisenin yerini ve oluş tarzını bütün tafsilâtiyle anlatmıştı.

Prens ve arkadaşları olayı tahkike karar verdiler. Bretanya'ya gittikleri zaman kadının verdiği bilgileri esas tuta-

rak ayrı ayrı araştırmaya giriştiler. Netice şudur : Kadının tarif ettiği şato mevcuttur. Bu şatoda vaktiyle genç ve güzel bir kadın yaşamıştır. Ve hakikaten bu kadının kocası denize düşmek suretiyle ölmüştür. Bu o zaman bir kaza sanılmıştır.

Ayrıca fakir kadının halihazır durumu hakkında polis vasıtasıyla bilgi toplanıyor. Bu bilgilere göre Hambourg'da serseriyaneye yaşayan ve hiçbir tahsili olmayan bu kadın başka dil bilmemekte ve yalnız fena bir lehçe ile Almanca konuşmaktadır. Kendisi çok fakir ve sefilidir.

Hambourg'tan dışarı çıkmamış cahil bir kadının çok eskiden cereyan etmiş ve yalnız civarındakilerin malûmu olan hâdiseleri böyle tafsilâtiyle anlatması hakikaten üzerinde durulmaya değer. Hattâ herşey bir tarafa bilmediği lisanda nasıl konuşur bir insan. Kadın, tecrübe esnasında, birkaç dakika hem de güzel bir şive ile Fransızca konuşmuştur. Bunu eski bir hayatın varlığını kabul etmeden nasıl izah edebiliriz. Bugün her akıl almaz olay karşısında bir izah olarak öne sürülen şuuraltı nazariyesi bile iş görmez burada. Zira şuuraltı denen şey, yoktan vareden değil, hayattan aldığımız çeşitli intibaların değişik sebeplerle şuur dışına atılmasıyla hasıl olur denmektedir. Peki, bu kadının şuuraltında Fransızcaya ait izler var mıdır? Bu hayatında Fransızca ile hiçbir alâkası olmadığına göre tek hayata bağlı bir şuuraltı nazariyesiyle bunu izah edemeyiz. Halbuki şuuraltının insanın geçirdiği muhtelif hayatlarının istifli bir deposu olarak kabul edilerek izahımız nekadarkolaylaşmaktadır. İdrakli ve idraksız her hâdisenin ruhta iz bıraktığı gözönüne alınır ve bu izlerin ruhta daima saklı kaldığı da hatırdatutulursa, geçmiş hayattaki çeşitli hâdiseleri ekminezi ile ortaya çıkarmanın mahiyeti daha kolay anlaşılır. Hülâsa, böyle hâdiseleri evvelki hayatların varlığını kabul etmeden izah etmek mümkün değildir.

Her Salı akşamı saat 20 de Cemiyet binasında ilmi toplantılar yapılmaktadır. Bütün okuyucular bu toplantılara girebilirler.

Öbür Dünyada İlk Adım

Dr. Günhan ARICAN

Öbür dünya (spatyom) hakkında söylenecek her söz, yapılacak her tasvir, orasının sonsuz imkânları karşısında az kalıyor. Orası hakkında ne kadar çok vak'a dinler veya müşahede edersek, hakikatın bir cephesine okadar yaklaşabiliriz. Nasıl ki bir milletin umumi karakteri hakkında doğru bir bilgiye sahip olabilmek için onun her seviyedeki fertleriyle temas etmek lâzımdır.

ÖLÜM ANINDAKİ DUYGULAR

Henüz bir şahıs ölmeye başladığı anda kanaatlarında bazı değişiklikler olmaktadır. Organlarının kendi iradesine daha az itaat etmeye başladığını görür. Kolunu kaldıramaz, ayağını oynatamaz. Etraflarına hitap eder, hançeresini kuvvetle işletemediği için sesi çıkmaz. Fakat o, bunlar için beni duymuyorlar diye hayıflanır. Ve yavaş yavaş spatyoma doğru kaymaya başlar. Bu durumda bedenden gelen ağrılar, sıkıntılar ve bedene bağlanmaktan doğan ağırlık gittikçe azaldığından şahısta âdeta bir öfori (zevk, mest olma) hali belirir. O bir taraftan organlarını kullanamayışına ve etrafın kendisini anlamayışına esef ederken, öbür yandan artan bir ferahlık ve öfori ile memnun olmaktadır.

Ölüm esnasında âdeta ıstırap çekiyor gibi görünen haller bedenle ruh bağlarının çözülme manevralarıdır. Şahıs için dediğimiz gibi, ferahlık vericidir. Çünkü şahıs terkedilen beden tarafında değil, terkedilen ruh tarafındadır ve bir yükten kurtulmuş gibi hafiflik duymaktadır.

İLK ŞAŞKINLIK HALİ

Ölüm hali tamamlanınca, yani bedenden bütün bağlar çözülünce şahıs tam bir şaşkınlığın içine girer. Bu devrenin uzunluğu da, ölüm anı gibi, şahıstan şahsa çok farklar gösterir. Sanki elinden otomobili alınmış şoför gibidir. Bedensiz ne yapacağını, nasıl edeceğini şaşırır. E-

lini kolunu arar, bir insanın bedensiz yaşayabileceğini bilmiyorsa büyük bir korkuya kapılır. Yok olmaya gittiğini sanır. Fakat onun bütün hareketlerini adım adım takip eden hâmleri, akrabaları ve dostları bu telâştan kurtulması ve kendilerini dinlemesi için ihtarda bulunurlar. Artık onun için yeni bir hayat başlamaktadır. O, yok olmamıştır; bilâkis hareketleri serbestlemiştir.

KENDİLİĞİNDEN TAHAYYÜL DEVRİ

Bu duruma alışıp korkuları giderildikten sonra şahıs kendi iç âlemine dönmeye ve bu âleme gömülmeye başlar. Artık etrafın ihtarlarına ve hitaplarına kulaklarını tıkamıştır. Uykuya dalan bir insan gibi kendi iç dünyasına dönmüştür. Çünkü bu esnada rüyada olduğu gibi bütün düşünceleri, imajınasyonları (tahayyülleri) şekillenmiştir. Kimi düşünüyor, hangi manzarayı tahayyül ediyorsa kendisini onun karşısında veya düşündüğü çeşitli hâdiselerin içinde görmektedir.

Bu duruma objektifleşmiş (şekillenmiş) subjektif (enfüsi, içimize ait) hayat denir. Şahıs kendi tahayyüllerinin hasil ettiği bir âlem içinde yaşamakta ve bunun kendi düşüncelerine göre değiştiğini kat'iyen fark edememektedir. Etrafındaki şahıslar ve hâdiseler onun için reel (gerçek) tir. Kat'iyen hayali şeyler değildir. Rüyada da öyle değil midir? Ve bu reel görünen hâdiseler içinde kâh üzülerek, kâh sevinerek yuvarlanır gider. Burada idrâksiz olarak yapılan bir nefis murakabesi, yani geçirdiği hayatın iyiliklerinin ve kötülüklerinin gözünün önüne serilmesi hali vardır. İşte o, iyi hallerini görünce sevinmekte, kötü, ıstıraplı durumlarını görünce üzülmektedir. Sonra yavaş yavaş boş geçirdiği zamanlara, hatâlarına, yanlış davranışlarına karşı bir pişmanlık uyanmaya başlar. Bu pişmanlık öbürsünden daha idrâkli

bir safhanın ilk tezahürüdür.

NEFİS MUHASEBESİ

Dünyadaki hayatının idrakli bir muhasebesini yapmaya başlamıştır. Ve bu hayatı bir sinema şeridi gibi gözünün önünden geçmektedir. Tabii her sahnesi birçok aktörler ve figüranlarla çevrilmekte ve o yavaş yavaş bu hâdiselere dıştan bakmaya başlamaktadır. Ama gene bütün bu sahnelerin kendi imajınasyonlarına bağlı olduğunu kabul ve idrak edemez. Çünkü o sahnelerden kurtulamaz, kovmak ister kovamaz ve dışardan empoze edildiklerine, zorla kendisine gösterildiğine inanır. Bu hal, korkulu rüyalarda bir insanın o hâdiselerden kurtulmak istedikçe, kaçmaya çalıştıkça o hâdiselerin kucağına düşmesine benzer. Çünkü bu esnada, bir yandan kurtulmayı isterken, bir yandan da kurtulamıyacağına inanmakta ve kendisini korkunç imajlara daha çok teslim etmektedir. İşte cehennem azabı başlamıştır. Bazısında da tersinedir, yalancı bir öfori hali, yani herşeyi pembe görmek istemesinin, kötülüklerini de iyi telâkki etmenin verdiği geçici bir zevk anı içindedir. Henüz içinde hiçbir peşimanlık ve üzüntü düşüncesi olmadığı için çeşit çeşit eğlenceler içindedir. Erkekse kadınlarla, kadınsa erkeklerle zevk âlemlerinde, balolarda, danslarda yaşamaktadır. Çılgınca kahkahalar atmaktadır. O yalancı cennetinde bu tarzda kendini gayet mesut sanarak yuvarlanıp gitmektedir. Bütün bu eğlenceler ve zevkler âlemi, iğne batırılınca sönuveren bir balon gibi ilk peşimanlık duygusu belirir belirmez karanlık bir zindan haline dönüşürecektir. Ama bu zevk âlemi bazıları için çok uzun müddet sürebilir. Uykudan uyanması uzun zaman istiyebilir. Onların ıstırapları da ona göre olur.

DİNDARLARIN CENNETİ

Bir de dinî inançlarına bağlı ve dünyada dinî vazife ve vecibelerini yerine getirmiş olanların cenneti vardır. Bunların da birçok çeşitleri vardır. Şayet dinin emirlerini yerine getirirken ruhunu da

yükseltmiş, nefsanî bir takım zaaflarından kurtulmuş, feragat ve fedakârlık yolunda samimî olarak ilerlemiş, insanlara hizmeti şiar edinmiş ve bunu Allah rızası için yapmışsa dininin tarif ettiği cennete benzer bir âlem içinde bir müddet yaşar, hurîlerin kendi emrine âmade olduğunu, gılmanların kendisine hizmet ettiğini, kevser ırmaklarını, bal ve süt ırmaklarını, kökleri yukarda olan, dalları ve olgun meyvaları aşağı sarkan tûba ağaçlarını görür. Fakat hakikaten yükselmeye başlamış bir ruh ise bunların kendisine tatsız gelmeye başladığını idrak etmekte gecikmiyecektir. O, yükselmek, bilgisini arttırmak, başkalarına hizmet etmek istemektedir. Böyle haylazca eğlenceler içinde yuvarlanmak yavan gelmektedir. Huzûrun, saadetin daha büyüğü, daha asilî ve daha ruhî olanı vardır. İşte onu tatmin eden de bu ruha göre olanıdır.

Şayet bu şahıs şekilperest bir din-dar ise, yani dinin merasimlerini yapınca diğer bütün günâhlarının affedileceğine inananlardan ise ve bu inançla da bir takım herzeler karıştırmış, bir takım canlar yakmışsa ilk anda doya doya zevkini çıkardığı cennetin eğlence âlemlerinin, bol bol eğlendiği hürîlerinin, içtiği şarapların, yediği nefis yemeklerin yavaş yavaş kendisinden uzaklaştığını görmekte gecikmiyecektir. Çünkü kısa bir an sonra onun kendi vicdanı karşısına dikilecek; «Sen şu hatâyı yapmadın mı, sen şu canları yakmadın mı? Bu senin dinine sığar mı, ama sana dinini öğreten bir iki şaşkın papaz veya hoca efendiler de bu hatâları yapmışlarmış, bu seni alâkadar eder mi? Neden sen kendi vicdanının yolundan ayrıldın?!..» İşte bu ithamlar, bu vicdanın merhamet tanımayan haykırışları onun yalancı cennetini bir anda allak bullak eder. Fakat böylece bu varlık uyanmaya, hakikî tekâmül yoluna girmeye başlamıştır.

Öbür dünyanın ilk safhasını oradan alınan tebliğlere istinadan size anlatmaya çalıştım. Spatyomdaki seyahatimize devam edeceğiz.

DUYARLIĞIN DIŞARI ÇIKMASI

(EXTÉRIORISATION DE LA
SENSIBILITÉ)

Ergün ARIKDAL

İnsan vücudundan göze görünmez çeşit çeşit ince maddeler ve tesirler çıkıyor. Manyetizmanın derin safhasında daha fazla miktarda çıkan ve bizim hassasiyetimizi temin eden bu ince maddeler veya asabi seyyaleler duyarlığımızın dışarı taşmasına sebep oluyorlar.

Manyetik yolla yapılan sun'i uykuların Hipnotik uykulara üstünlüğü daha önce Ruh ve Madde'de anlatılmış, nedeni ve niçini ile açıklanmıştır.

Manyetizma fenomenleri, pek dikkati çekici, gerçekten güç ve sabır isteyen olaylardandır. Konumuzu teşkil eden «Duyarlığın dışarı çıkması» ise bir manyetizma ustasının hayatı boyunca pek nadir olarak elde edebileceği bir olaydır.

İşte bu konuda en bilgili ve çok çeşitli olayları elde eden ve onları yayınlayan bir Fransız ustası da Colonelle de Rochas idi.

1892 de «Extériorisation de la Sensibilité» isimli kitabı ile bu olayın en geniş materyallerini bilim alanına sunmuş ve kendine göre açıklamalar yapmıştır. Daha sonra Dr. Luyr ve Dr. Sicard «Annales de Psychiatrie» (1). Dr. Dupouy «Sciences Occultes et Physiologie psychique» (2) isimli kitapları ile C. de Ro-

chas'ı izlemişlerdir. H. Durville «Dedub-luman» konusu içinde bu konuyu da işlemiştir. Şimdi bu olayın özellikleri ve örneklerine geçelim.

«Duyarlığın dışarı çıkarılması», manyetik süjelerde, deri duyarlığının kendiliğinden, tamamen kaybolduğu bir devreden sonra hasil olmaktadır. Bu dışarı çıkma deriden 5 - 10 cm. dışarıda çeşitli tabakalar halinde görülmekte ve kendilerine has renkler ihtiva etmektedir. Hatta bazan deriden uzaklığı 150 cm. ye kadar çıkmaktadır.

Böyle bir durumda bulunan bir manyetik süjenin derisine, manyetizör veya bir başkası tarafından iğne batılırsa, çimdik atılsa, hattâ yakılsa bunu süje duymamakta; fakat deriden uzaktaki bu duygulu tabakalara yapılan en ufak temas, batırma, yakma onun acı duymasına, bağırmasına sebep olmaktadır.

C. de Rochas, «Derin uyku hallerinin ilkinde (Etat de Rapport = İli duyma safhası) bu olay ortaya çıkarsa» diyor, «manyetizörün uzaktan yaptığı tıbbi te-

(1) «Psikiatri Yıllığı».

(2) «Gizli İlimler ve Ruhî Fizyoloji»

sirleri de bu duygulu tabakalar duyar. Çoğunlukla, bu tabakalardan ait olduğu organ üzerine rastlayan kısmına yapılan bir tesir, aynı noktada bir takım belirtiler meydana getirmektedir.» C. de Rochas bu duyumun yerini açıkça tesbit etmek için şöyle bir usul kullanıyor: Balmumundan bir heykelcik yaparak bunu duyarlığı dışarı çıkmış süjenin yanında bir müddet tutuyor. Sonra bu heykelciği daha uzağa götürüp omuz başına bir iğne batırıyor. Süje hemen omuzunun acıdığını, ayağına batırınca da ayağının acıdığını söylüyor ve uğuşturuyor.

Diğer bir örnekte ise : sun'i uykuda bulunan süjenin ensesinden kesilmiş bir tutam saç mum heykelciğin baş kısmına tesbit ediliyor. Bu hazırlıktan sonra ne süjenin ne de kendinin göremeyeceği bir yere konuyor. Süjeyi uyandırıyor ve onunla konuşmağa dalıyor. Bir iki dakika sonra süje birden irkiliyor ve elini ensesine götürüyor. Gülerek saçlarının çekildiğini söylüyor. Gerçekten o esnada heykelcikteki, duygulu tabakalara bulaşmış kendi saçı bir asistan tarafından çekilmiştir.

Bu örnekte duyarlığın (buna insan manyetizması, psişik kuvvet de deniyor.) bir özelliği daha görülüyor: Buna bulaşmış cisimler, bir müddet daha bu duyarlığı taşıyor ve ona yapılanları süjeye anında iletiyorlar.

Dr. Dupouy adını söylediğimiz kitabında şunları da söylüyor: «Bu psişik kuvvet, durmadan vücudumuzdan sızar ve etrafımızı bir zarf gibi kuşatır. Eğer bu seyyaleye herhangi bir cisim bulaşacak olursa, meselâ, şekillendirilmiş bir balmumu, ve gene bu cismin bir noktasını bir iğne ile sıyrarak çizersek, aynı noktanın gerçek sahibi olan insanın da bu işten duyarlık (hassasiyet) ölçüsüne göre duygulanacağı, hattâ o kısmın sıyrık şeklinde kanayacağı açık olarak görülür.» Ve yazar devamla pek ilgi çekici şu sözleri de ilâve ediyor :

«Orta çağ büyücülerinin insan şeklinde heykelcikleri pek mânasız vasıtalar

olmasa gerek. Onlar bu işi bilgisizce, fakat çokluk başarı ile yapıyorlardı.»
Sözlerimizi şu iki örnekle bitiriyoruz :

Dr. Sicard, duyarlığın dışarıda bulunduğu anda süjenin 1 metreden resmini çekiyor. Sonra süjenin resminin çeşitli yerlerine dokunuyor ve aynı anda süjede de bir sarsılma ve şikâyet duyuluyor. Sonra deneyde hazır bulunan C. de Rochas aynı resmin sağ eline iki kuvvetli iğne batırıyor. Süje uyandıktan sonra elinde iki tane kırmızı iğne yarasa açıkça tesbit ediliyor.

Bu deneyi 35 metre uzaktan tekrarladıkları zaman aynı sonucu elde ediyorlar.

Dr. Luys, başka bir odada süjenin fotoğrafının mide, kol, boyun bölgelerine iğneler batırdığı zaman, süje diğer odada aynı bölgeleri ıstıraplı bir şekilde uğuşturuyor. Koltuğundan fırlayan süje iğnelendiğini söyleyerek şaşkın şaşkın dert yanyor.

RUH ve MADDE'nin Notu Duyarlığın dışarı çıkması olayının psikometri hâdisesiyle bir münasebeti vardır. İnsanın vücudundan çeşitli incelikte göze görünmez tesirler veya maddecikler çıkarıyor. Bunlar manyetizmanın derin safhasında daha fazla miktarda çıkarıyor. Ve bizim duyarlığımızı (hassasiyetimizi) temin eden o ince maddecikler veya asabi seyyaleler bedenden dışarı taşıyor. Yayıldığı saha içinde bulunan maddelerin içine sınıyor. O zaman bedende hassasiyet kalmıyor. Duyguları yüksek sinir merkezlerine taşıyan asabi seyyaleler olduğu için, onlara yapılan tesir, bedenden uzakta da bulunsalar bedene yapılmış gibi reaksiyon uyandırıyor. İşte bu bilgilerle yukarda bahsedilen ve akıl almaz gibi görünen tecrübeleri kolaylıkla izah edebiliyoruz. Meselâ, dışarı çıkmış bulunan bu asabi seyyalelerle bulaşmış balmumu heykelciğe iğne batırınca esasında oradaki asabi seyyalelere tesir edilmiş oluyor. Bu seyyalelerde büyük bir alâka (affinite) ile bağlı bulunduğu sinir merkezlerine tesirleri taşıyor.

ÖZDEN ile ERDEM KONUŞUYOR

ÖBÜR DÜNYA HAKKINDAKİ BİLGİLER

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

ERDEM — Öbür dünya (spatyom) hakkında size soracaklarım bitmedi. İlk olarak, öbür dünyanın nerede olduğunu soracağım.

ÖZDEN — Öbür dünya için sabit bir yer düşünmemiz doğru değildir. Bütün yıldızlar arasındaki boşluklarda, hattâ bizim civarımızda bulunabilir. Onlarla aramızda bedeni bir bağ ve irtibat olmayınca birbirimizden haberimiz olmaz. Üstad ismiyle kendisini tanıtan büyük bedensiz varlığın ifade ettiği gibi, bizi saran ince toz zerreciklerinden nasıl haberdar değilsek, aramızda temas imkânı olmayan âlemlerden de duygularımızla aynı şekilde haberdar olamayız.

ERDEM — Yani öbür dünya bizim etrafımızda mı?

ÖZDEN — Bizim etrafımızdan başlıyor ve sonsuzluklara doğru yayılıyor. Bir hududu, bir sonu ve dünyaya benzer bir şekli yoktur. Bizim etrafımızdaki ilk merhalede dünyadan ayrılmak istemeyen, dünya üzerinde yuvarlanmaya can atan geri varlıklar bulunur. Bunlar etraflarındaki eseri âlemi göremiyen, oralarda yükselmeye veya dolaşmaya tahammül edemiyen iptidai ruhlardır.

ERDEM — Bize çok yakın olduklarına göre bunların insanlara bir zararı falan dokunur mu?

ÖZDEN — Bedensiz varlıklarla insanların irtibatı ruhidir, bedeni değildir. Ruhî irtibat için uzaklık ve yakınlık ya-

ni mesafe hiç bir rol oynamaz. Ancak varlıklar arasındaki ruhi alâka, sempati ve tekâmül yakınlığı onların irtibatını mümkün kılar. Bu bilgiye göre geri varlıklar, ancak ruhen, duyguları yönünden geri kalmış insanlarla irtibat kurabilirler. Obsesyonlara (tasallut, bir ruhun bir insanı tam tesiri altına alması) sebebiyet veren bu geri ruhlardır. Ama onlara kapıyı açan da insanlardır. Üstün irtibatlar için duygularımızı ve bilgilerimizi yükseltmenin zarureti burada kendiliğinden anlaşılıyor.

ERDEM — Öbür dünyadaki hayat bizim dünyamızdakine benzer mi?

ÖZDEN — Öbür dünyanın geri varlıkları dünyaya benziyen şartlarda yaşarlar. Ama yükselmeye başlamış ve yükselmiş varlıkların yaşayışları ile dünyamızınkinin hiç bir benzerliği yoktur. Geri varlıkların bulunduğu âlem dünyadan sonra gelen bir üç buudlu âlemdir. Şartları dünyaya nisbeten biraz daha seyyal olmakla beraber çok yakındır. Bu sebeple bu merhalenin varlıkları kendilerini dünyaya benzer evlerde, işlerde, eğlencelerde veya işkencelerde görürler. Fakat bütün bu sahneleri de kendi tahayyüleriyle kendileri hasıl ederler. Çünkü öbür dünyanın maddeleri imajlarla (tahayyüllerle) ve düşüncelerle şekillenmekte, biçimden biçime girmektedir. Bazen daha üst varlıkların kendi tahayyülleriyle hu-

susi vasatlar hasıl ederek bu geri varlıklar için bir yetişme yerleri veya şartları hazırlamaları da mümkün olmaktadır. Bu üstün varlıkların hazırladıkları şartlar ısırtıplı da olur, neşeli de olur. Aslolan tekâmülü istenen geri varlığın ihtiyaçlarıdır.

ERDEM — Demek ki orada tahayyüllerle vasatlar ve şartlar hasıl ediliyor. O halde bunların sabit bir şekli yoktur. Bu pek tuhaf değil mi?

ÖZDEN — Dostum dünya da dahil, kâinata değişmiyen bir şey var mıdır? Yalnız dünyadaki değişmeler daha yavaş bir tempo ile olmaktadır. Çünkü dünya maddesi kabadır. Fakat bakınız insan yüzüne, seneden seneye, hatta andan an'a nasıl değişip durmaktadır?.. Öbür dünyanın maddelerinin ise tahayyülle şekillendiğini söyledim. Demek ki tahayyüller aynı tarzda devam ettiği müddetçe bu şekiller aynı hâlini muhafaza edecektir.

ERDEM — Ruhlar kendi âlemlerinde yaşarlarken insanları görürler mi?

ÖZDEN — Ruhların görmesi gözle değil, etraflarından aldıkları tesirleri idrak etmeleriyledir. Eğer insanlardan tesir alabilen bir ruhsa insanları görür. Alamıyorsa göremez. Veya yalnız tesir alabildiğini görür. Ruhların tekâmül durumu ilerledikçe etraflarından aldıkları tesirler artar.

ERDEM — Ohalde çok yüksek varlıklar bütün insanlardan tesir alıp görmekte idirler.

ÖZDEN — Çok yüksek, yani dünyanın idaresinde vazife almış varlıklar yalnız insanları değil, hayvanları, nebatları ve cansız maddelerin en küçük zerresini bile görürler. Çünkü onlara tesir gönderirler ve onlardan tesir alırlar. İşte onlara üstün varlık dememizin sebebi bu azâmetli kudretlerinden dolayıdır.

ERDEM — Peki ruhlar dünyadaki dost ve akrabalarını ziyaret ederler mi?

ÖZDEN — Ruhların farklı tekâmül seviyelerinde olduklarını ve durumlarının da bu seviyelerine bağlı bulunduğunu

nu söyledik. Her varlık dünyada bıraktığı dost, akraba ve sevdikleriyle buluşmak, görüşmek, öğrenmek ister. Fakat bu isteğin gerçekleşmesi evvelâ isteğin kuvvetle duyulmasına, sonra kendi şart ve imkânlarının müsait olmasına bağlıdır. Öyle kendi derdine veya kendi zevkine düşmüş olanlar vardır ki, başını çevirip etrafına bakacak hali yoktur.

ERDEM — Ruhlar uyurlar, yerler içerler mi?

ÖZDEN — Esasında ruhların bunlara ihtiyacı yoktur. Fakat henüz dünyaya realitelerinden kurtulamamış olanlar orada da dünyaya çok benzeyen şartlar içinde yaşarlar. Acıkırlar, yorulunca yatıp uyurlar, daireye, atölyeye veya mektebe giderler. Bu imkân ve şartları bulamazlarsa zaten yaşıyamazlar. Onun için onları yetişmesiyle alakalı olan yüksek varlıklar onlara lâzım olan vasatları hazırlarlar. Kâinata tekâmül tatlı bir meyil takip eder, realitelerdeki değişmeler de tedricî ile olur.

ERDEM — Orada bir nizam var mıdır, yoksa herkes başıboş mu dolmaktadır?

ÖZDEN — İlk anda başıboş, herkes kendi âleminde gibi görünmesine rağmen, spatyomda dünyadan daha sıkı bir nizam vardır. Aksi halde imkânları genişlemiş, fakat idraki genişlememiş olan varlıkların hasıl edecekleri keşme-keş bütün tekâmül imkânlarını bir anda altüst ederdi.

Halbuki kâinatların var oluşu, tekâmüle hizmet etmek içindir. Orada ve hatta dünyada da bütün varlıklar görünmez büyük kontrolörler, hâkimler tarafından devamlı kontrol ve icabında sevk ve idare edilirler.

ERDEM — Vaktimiz yine doldu, fakat soracaklarım yine bitmedi. Size öbür dünyanın seyyarelerle alakası var mı, ruhlar dünyada geçirdikleri eski hayatlarını hatırlarlar mı, tanıdık ve akrabalarıyla buluşurlar mı, oradaki varlıkların mertebeleri var mı gibi bir çok sorularım vardı. Artık gelecek defada sorarım.

RUHSAL GÖRME Klervoyans

Dr. Gürhan ARICAN

Odada oturan şahıs heyecanla doğrudu ve: «Stokholm yanyor!» diye bağırdı. Sonra gözünün önünde cereyan eden bir hâdiseyi anlatıyormuş gibi, yangının nereden ve nasıl başladığını nerele yayılıp ne kadar tahribat yaptığını anlatmağa başladı. Hâdise 1770 seneleri civarında, Almanya'da, Goteburg'da meşhur filozof Emmanuel Kant'ın da bulunduğu bir toplantıda oluyordu. Yangını haber veren zat meşhur klervoyan medyum, İsveçli astronom ve kâhin **Swedenborg** idi. Haber verdiği yangın, buldukları şehirden tam 300 km uzaklıkta idi. Ve o zaman telefon, telgraf v.s. gibi vasıtalar da mevcut değildi. Bir müddet sonra İsveçten gelen gemilerin getirdiği haberlerden hakikaten Stokholm'un büyük bir yangın felâketine uğradığı öğrenildi. Ve bu yangın **Swedenborg'un** haber verdiği anda ve onun tarif ettiği tarzda olmuştı.

RUHSAL GÖRME NASIL OLUYOR?

Burada olan hâdise bir klervoyans veya ruhlî görmedir. Buna duru görme, ikinci görme v.s. gibi isimler de verilmiştir. Yukardaki vak'ada olduğu gibi uzaktaki hâdiseleri açıkça görüp anlatan şahıslara da klervoyan veya ruhsal görücü denir. «Ruhsal görme» tâbirini Dr. Refet Kayserilioğlu teklif etmiştir. Hakikaten burada normal görmeden farklı bir

görüş vardır. Normal görmede bir cisimden çıkan ışınlar gözümüze çarparak göz dibinde (retinada) o cismin ters hayali teşekkül eder. Bu hayal görme sinirleriyle beynin arka tarafındaki görme ile alâkalı merkezlere (görme ile alâkalı beyin hücre grubu) taşınır ve orada cismin doğru hayali teşekkül eder. Sonra irtibat lifleri (assosyasyon lifleri) vasıtasıyla beynin diğer merkezlerine gelen impulslarla (tesirler) ve hafızada bulunan tesirlerle karşılaştırılarak o cismin ne olduğuna idrak edilir (1). Halbuki klervoyansta önce birşey idrak edilmekte sonra görme merkezlerinde onun hayali teşekkül etmektedir. Burada gözün hiçbir fanksionu olmamaktadır. Görülen şeye ait alınan bir takım ince tesirler görmeyi temin etmektedirler. Bu ince tesirler etrafımızda müşahede ettiğimiz her çeşit tesirden farklı olduğu için onlara ruhi veya ruhsal tesir diyoruz. Yoksa esasında ruhsal tesirler de yüksek tertibde maddi tesirlerdir. Ruhsal tesirlerle olan görmeye de «Ruhsal görme» veya beynelmilel ismi ile «Klervoyans» diyoruz.

KENDİLİĞİNDEN RUHSAL GÖRME

Ruhsal görmenin pek çok misalleri vardır. Halen hayatta olan ve Belçika pa-

(1) Bu hususta Ruh ve Madde, Sayı 3, Sayfa 11 de Özden Erdem konuşmasına da bakınız.

rapsikoloji enstitüsünün müşahedesini altında bulunan Gerard Croiset'ye ait bir çok vak'a mevcuttur. Hattâ günlük gazetelerde bile onun kaybolmuş şahısların cesetlerini bulduğu, uzakta olan hâdiseler hakkında bilgi verdiği anlatılmaktadır. Bizim memleketimizde de böyle ruhsal görme sahibi şahısların bulunduğunu işitmekteyiz. Bunlar ekseriya spontan (kendiliğinden) olarak meydana çıkmış vak'alardır. Ve uzaktaki hâdiseleri ve şahısları görüp müşahede ettiklerine dair çeşitli hikâyeler duymaktayız. Bunları biz zat tahkik edip müşahade etmediğimiz için haklarında fazla birşey söyleyemiyecemiz. Bunlardan birisi Konya'nın Lâdik köyünde oturan Hacı Ahmet ağadır. Sözüne itimat edilir kimseler onun bir takım telepati ve klervoyans hâdiselerini anlatmışlardır. Cemiyetimiz imkân hasıl olur da kendisini tetkik edebilirse kanaatlerimizi daha emin olarak söyleyebiliriz.

TECRÜBİ RUHSAL GÖRMELER

Klervoyans'ın hipnoz'un derin safhalarında hasıl olan tecrübi bir şekli de vardır. Burada uyutulan süje yalnız o halde iken birtakım ruhsal görmelerde bulunabilir. Bu hususta yapılmış bir takım tecrübeler vardır. İngilterede Edinburg Üniversitesi profesörlerinden William Gregory'nin tahkik edilmiş ve gerçekliği meydana çıkmış tecrübelerinden birisi şudur :

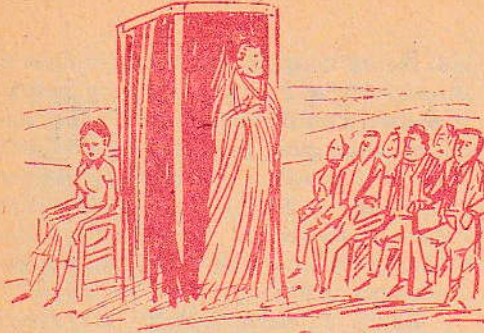
«Medyom hanıma, bizden 40 - 50 mil mesafede bulunan Greenock'a gitmesini ve oradaki oğlumu ziyaret etmesini söyledim. O oğlumu çabucak buldu ve doğru olarak tarif etti. Kulübenin önünde bulunan küçük bahçenin yanındaki sahada oğlumun, beyaz benekli siyah bir köpekle oynamakta olduğunu ifade etti. Sonra birden: «Ah» diye bağırdı. «Köpek atlayıp çocuğun şapkasını kaptı ve yere attı!» Süje bahçede kitap okuyan bir Presbiterian papazını gördü. Eve girmesi istenince, içerisinin tarifini yapmağa, odadaki eşyaların yerini ve durumunu anlatmağa baş-

ladı. Sonra mutfakta olan şeyleri söyledi. Burada tekrar köpekle oynayan çocuğu pencereden gördüğünü, onların şimdi kapının önüne gelmiş olduğunu ifade etti.» Bütün bu tafsilât profesör tarafından kaydedildi ve tahkik için Presbiterian Papazına gönderildi. Ve neticede bütün tafsilâtın en ince noktasına kadar doğru olduğu anlaşıldı.

Böyle, süjelerin uzak mesafelere gönderilerek oraları görüp izahat vermesine **Seyahatli Ruhsal Görme (Travelling clairvoyance)** denilmektedir. Buna böyle ayrıca bir isim veirilmesini biz pek doğru bulmuyoruz. Çünkü bütün klervoyans hâdiselerinde bir ruhi seyahat, daha doğrusu uzaklardan ruhsal tesirleri alma vardır. Türkiye Metapsişik Cemiyetinde Dr. Refet Kayseriliolu tarafından yapılan bu tarz tecrübelerden birisi de şöyledir. «Hipnoz halindeki Bn. L. Z. ye bir ruhi seyahat yapması ve doktorun evine gitmesi söylendi. Saat 21 i geçiyordu. Süje evin içini abajurun durumuna varınca ya kadar tarif etti. Çocuklarının ve karısının durumlarını anlattı. Buraya kadar olan kısımlara belki telepati denilebilir. Fakat daha sonra, doktorun karısının çocukların odasında, bir divanın üzerine uzanmış olduğunu ve üzerinde kırmızı ipeklili bir yorganın bulunduğu ifade etti. Doktor: «İşte bu mümkün değil» diye itiraz etti. Ama Bn. L. Z. gördüğünde ısrar ediyordu. Bilâhare yapılan soruşturma ile süjenin tamamen doğru söylemiş olduğu anlaşıldı.»

Görülüyor ki medyom, doktorun bilmediği, hattâ kabul etmek istemediği bilgileri vermişti. Bunları doktordan fikir intikali ile alması imkânsızdı. Kaldı ki telepatinin bir çeşidi olan fikir intikali de başbaşa bir ruhi olaydır ve kendine mahsus bir takım şartları vardır.

Klervoyans hakkında Amerikada Duke Üniversitesi Profesörü Dr. J. B. Rhine'in çok enteresan binlerce tecrübesi vardır. Gelecek yazımızda bunlardan ve Ruhsal görmenin çeşitlerinden bahsedeceğiz.

ÖLMÜŞ OĞUL BEDENLENEREK KONUŞUYOR!

Two Worlds, Nisan 1961

Çeviren : Jale GİZER

Britanya'da (İngiltere'de) fizik medyumluğun kıt olmasına rağmen, psişik fenomenler arasında en nadir görülen materyalizasyon hâdisesi hâlâ evlerde yapılan hususi celselerde elde edilmekte ve buna çok seyrek olarak dışardan ziyaretçi kabul edilmektedir. Two Worlds okuyucularından biri, Lancashire'li N. P. Marsh, şimalde yapılan böyle bir toplantıda bulunmak fırsatını elde etmiştir. Bu toplantıya iştirak eden âzaların mektup sağnağına uğrayacağını düşünerek adresi açıklamıyoruz.

Marsh üstüste iki gece seanslara davet edilmiş, ilk defasında bir hazırlık mahiyetindeki seansta, medyumun ölmüş olan oğlu Lancelot ile bir buçuk saat kadar görüşmüştür. Şurası dikkate şayandır ki medyum da bu konuşmaya iştirak edebilmekteydi.

Ertesi gece tam kadrosuyla iki buçuk saatlik bir celse aktedildi. Vasitasız sesler (direct voice-İng., voie direct-Fr.) ve materyalizasyon (1) (ruhların bir bedenle görünmeleri) tezahürleri oldu. İlk materyalize olan Lancelot idi. Annesine ve hemşiresine çok müşfik ve sevgi dolu bir selâmdan sonra (medyum olan babası hücrede bulunuyordu.) odada yürüyerek Marsh'ın yanındaki boş bir sandalyaya oturdu.

Materyalizasyonun ne kadar mükemmel olduğunu göstermek için Lancelot, ziyaretçiden kiravatını çözmek için müsaade istedi. Marsh «Kuvvetli parmakların çanemin altında kiravatımın

düğümü ile uğraştığını hissettim.» diyor. «Kiravatı boynumdan çıkarttı ve odanın öbür köşesinde oturan annesine götürüp verdi. Tam bu esnada medyumun karısı Çinli bir varlıkla görüşüyordu.»

Bundan sonra başka bir varlık geldi. İsmi tam olarak bildirdi ve çocukken o civardaki bir dereye boğulmuş olduğunu söyledi. Tynes'li şivesi derhal dikkati çekiyordu. O da Marsh'ın yanına oturduktan sonra ellerini gösterdi. Bir baş parmağı noksandı. Bundan sonra genç bir kız materyalize oldu. Bu o kadar kesif bir materyalizasyondur ki, kız Marsh'ın kucağına oturdu, Marsh «Bana ufak ellerini gösterdi ve çocukça bir neşe içinde ellerini yüzümdede dolaştırdı» diyor.

Buna tam bir tezad teşkil etmek üzere kendisini bir kızıl derili takip etti. Bu şifacı bir rehberdi. Gelişini tavana kuvvetli yumruklarını vurmak suretile ilân etti. Bu sırada olağanüstü bir şey oldu. Bu varlık bir başka kızıl derili bedensiz varlık ile konuştu; Marsh onların konuşmalarındaki değişik tonları fark etti.

Bu görüşme devam ederken, bütün hazırun Tynes'linin çinli ile konuşmağa teşebbüs ettiğini işittiler.

Bundan sonra dramatik bir buluşma oldu. Bir erkek çocuk bedenlendi ve «Merhaba anne.» diye seslendi. Hazır bulunanlardan biri olan anne çocuğu okşadı. Marsh bu olayları «Spiritüalizmin en yüksek seviyede bir gösterisi» olarak vasıflandırmış ve ölümden sonraki hayatı isbat eden bu tezahürlerden daha mükemmelini gösterebilmenin güç olduğunu ilâve etmiştir.

(1) Vasitasız ses ve materyalizasyon için Ruh ve Madde sayı: 9, 10, 12 ye bakınız.

KÂİNAT TAM BİR DÜZEN İÇİNDE

Reha EROĞLU

Dünyanın tam altı çeşit hareketi olduğunu biliyor musunuz? Evet güneşin, komşu yıldızların ve seyyarelerin (gezegenlerin) ve içinde bulunduğumuz samanyolunun (nebulöz veya galaksi) tesirlerine bağlı olan tam altı çeşit hareket.. Dünyanın bu altı çeşit hareketinden birincisi, kendi mihveri (ekseni) etrafındaki dönmesidir; 24 saatten 4 dakika önce tamamlanıyor, böylece bir gün hasıl oluyor. İkinci hareketi, güneşin etrafında yani yörüngesi (mahreki) üzerinde dönmesidir. Bir yılda veya daha doğru bir ifade ile 365 gün, 6 saatte tamamlanıyor. Üçüncü hareketi, dünya mihverinin yaptığı ve güney kutbu sabit kalmak üzere, kuzey kutbunun semada çizdiği daire hareketidir ve 28.000 senede tamamlanıyor. Bu, hızla dönen ve süzülen bir topacın, salınma (Osilasyon) hareketine benzer, yani mihverinin bizzat kendi hareketidir.

Dünyanın döndürücü hareketi ise, kuzey ve güney kutuplarının yaptığı küçük dönme hareketleridir. Kutuplar takriben bir buçuk metre çapında ufak daireler çizerek hareket ederler. Böylece dünya bir nevi yalpalanma hareketi yapmaktadır. Dünyanın beşinci hareketi, güneşimizle ve güneş etrafındaki seyyarelerle beraber dahil bulunduğumuz nebulözün (samanyolunun) merkezi etrafında yaptığı dönme hareketidir ki saniyede 20 kilometre bir hıza sahiptir. Altıncı hareket ise; samanyolumuz fezada saniyede 270 km. hızla uçmaktadır. Tabii güneş sistemimiz ve dünyamızda aynı hızla uçup sonsuzlar içindeki seyahatine devam etmektedir. Bu da nebulözümüzün kendi yörüngesi üzerindeki hareketidir, hiç şüphesiz.

Görülüyor ki bütün kâinat hareket halindedir. Hattâ bir yıldızın bir çok hareketi birden mevcuttur. Ve bütün bu hareketler intizamla, saniye şaşmaksızın, yolundan mm. sapmaksızın devam etmektedir. Halbuki bu hareketlerin bozulması için o kadar çok sebep var ki... Çünkü bir yıldızın ve meselâ dünyamızın kendi yörüngesi üzerindeki hareketi esnasında her sene başka başka yıldızların tesir sahalarına yaklaşmakta veya uzaklaşmaktadır. Bu tesir değişmelerine karşı dünya başıboş bırakılmış olsaydı yörüngesi şimdiki gibi düzgün bir elips (yumurta şekli) biçiminde olmazdı, zikzaklı bir yolu olurdu. Ayrıca şu sayılan 6 hareketin hiç birisi asırlardır en ufak bir değişikliğe uğramamış... Bunun olmaması, dünyaya gelen tesirlerin şuurlu büyük idrak ve kudretlere sahip varlıklar tarafından devamlı olarak ayarlandığını göstermez mi?

Kâinat başıboş değildir. Kâinatın en büyük nebulözünden, en küçük atomuna kadar her maddesi devamlı sevkî idare ve kontrol altındadır. Milyonlarca hareket arasında münasebetler kuran, koskoca bir kâinatın devâsa hareketlerini zerrelere ve atomların hareketlerine bağlayan büyük mühendisler ve mimarlar vardır. Onlara büyük idareci varlıklar diyoruz. Onlar ilâhi kanunlara uyarak ve her an yüce Tanrının emirlerine tabi olarak deren bir tevazu ve teslimiyet içinde bu azametli vazifelerini yaparlar. Bu arada insanların, varlıkların ve ruhların tekâmül ve terakkileri için gerekli şartları hazırlarlar, lüzum eden himayeleri ifa ederler...

Fox ailesi, yukarda soldan sağa : Katie, Ann Leah, Margarett, Alt sıra : Mrs. ve Mr. Fox'dur.

DÜNYAYI ŞAŞIRTAN DARBELER

Psychic Observen; Şubat, 1961 den

Çeviren : Jale GIZER

Mr. GREELEY'İN MAKALESİNİN DEVAMI

Onların tavır ve hareketleri bir hilekârın hareketlerine benzemekten alabildiğine uzaktı ve onları tanıyan hiç bir kimsenin de böylesine cüretkâr, utançtırıcı ve dürüstlüğe sığmayacak bir düzenbazlığı yapmağa elverişli olmaları ihtimalini düşünebileceklerini sanmıyoruz.

«Ve zaten öyle bir hokkabazlığın halk huzurunda uzun zaman devam ettirilebilmesine imkân yoktur. Bir hokkabaz bir marifetini sür'atle gösterip hemen bir diğerine geçer; eğlenmek maksadı ile değil hilesini yaklamak niyeti ile etrafını sarmış yüzlerce insanın dikkat nazarları altında güpegündüz hep aynı şeyi haftalar boyunca tekrarlayıp duramaz.

«Bir hilebaz tabii olarak hileleriyle ilgili mevzuda konuşmalardan kaçınır.

Halbuki bu hanımlar bu darbelerin ilk defa evlerinde nasıl başladığını, onların sebep olduğu çeşitli hisler, etrafta uyanırdığı heyecanlar ve kayd ettiği inkişâflar, velhasıl gördükleri, işittikleri, farkettileri herşey üzerinde başından sonuna kadar kolayca ve serbestçe konuşuyorlardı.

«Eğer yalan söylemiş olsalardı, her ikisi ayrı ayrı en şaşırtıcı hâdiseleri anlatırken bir takım tezadlar labirentine düşmekte gecikmiyeceklerdi.»

2. BÖLÜM : MODERN SPIRİTUALİZMİN BAŞLANGICI VE BÜYÜMESİ

(Yazan : Adelbert Crouse)

Bu yazıya bir tekzip ile başlamama müsaade ediniz. Bu bir spiritalistin yazısı değildir. Ben bu mevzuu, hattâ araştırmağa dahi teşebbüs etmiş değilim. Ben sadece aşağı yukarı 80 yıl önce Rochester'de başlayan ve tarihi bir hâ-

dise haline gelen vakalar üzerinde muhtelif kaynaklardan aldığım malûmatı bir araya getirdim. Ben bu kayıtların doğruluğu üzerinde herhangi bir mülâhaza yürütmüyorum; sadece onları bulduğum gibi aldım ve Modern Spiritualizmanın başlangıcını teşkil edecek bu kayıtları kronolojik bir düzen içinde birbirine bağlamağa çalıştım.

Spiritualizma mevzuu ciltler dolduracak bir mevzuudur, kısa bir makaleye sığmaz. Ve bu makale Modern Spiritualizmin New York'ta Wayne eyaletinde Arcadia şehrinin Hydesville kasabasında ve Rochester'de başlayışı üzerinde bir girizgâh olabilir.

ÜCRET ALINMIYOR

1848 yılında ilk tezahürlerle heyecana düşen civar halkın Fox'ların evini ziyaret hikâyelerini Wayne'nin eski sakinlerinin ağzından dinledim. Cumartesi ve Pazar günleri yakından ve uzaktan atlarla arabalarla gelen büyük bir kalabalığın yolları doldurduğunu anlatıyorlardı. Benim hatırladığıma göre Mrs. Fox, ziyaretçilerden cüz'i bir ücret alıyordu; ama sonradan öğrendiğime göre neşredilmiş raporların hiç birinde alındığına dair herhangi bir kayıt yoktur.

Fox ailesi Kanada'nın Both şehrinde gelmiştir. Çocuklarından dördü Ann Leah, David, Margaretta ve Katie orada doğmuşlardır. Bir müddet Charlotte'da bulvarın sağında bir evde oturmuşlardı. Bu ev bir kaç yıl önce yanmıştır.

1844 senesinin Rochester şehir Rehberinde şu kaydı görüyoruz: «John D. Fox, demirci, ev South Sophia, Clarissa.»

AİLENİN TARİHÇESİ :

Rochesterden ayrıldıktan sonra Fox ailesi New York'a yerleşti. Daha sonra 11 Aralık 1847 de Hydesville naklettiler.

Bu meşhur ailenin babası, köy demircisi John C. Fox hikâyede pek büyük bir rol oynamaz. Dedeleri Almanlı ve asil isimleri de Voss idi

Rochesterle Mr. R. D. Jones, Mr. William F. Teek'in «Rochesterin yarım asırlık Tarihçesi» adlı eserinin spritzime ayrılmış bölümünde işaret ettiği gibi Mrs. Fox aslen Fransız olan Routon ailesine mensuptur. Ve hem ana hem baba tarafından cedleri arasında kler-voyan şahıslar vardı.

Tek oğul olan ve Rochesterde iken demircilikle uğraşan David, Hydesville'e geldikten sonra çiftçiliğe başladı. O zamanlar evde «Margaretta» ve «Katie» diye çağrılan Margaret ve Katherina 14 ve 16 yaşında idiler.

Oturdukları ev ve demirci dükkânı Dr. Henry Hyde aitti. Hydesville köyü New York Central demiryolu üzerindeki Newark istasyonunun takriben bir mil batısındadır. Bu köyde, bugün pek az ev kalmış olmakla beraber ismini hâlâ muhafaza etmektedir.

Aşağı yukarı otuz yıl önce Hydesville'deki Fox'ların o zamanlar boş bulunan evini gezdim; içten ve dıştan resmini çektim. Yol boyunca uzunlamasına, ufak bir buçuk katlı bir evdi ve hatırımında kaldığına göre, kapıdan doğruca bir küçük odaya giriliyor, bu odadan sağda bir yatak odasına geçiliyordu. Ön odanın arkasında mutfak ve kiler vardı ve yatak odası ile kiler arasındaki merdivenden tavan arasına ve sandık odasına çıkılıyordu.

İki kız portatif yataklarda yatıyorlar ve bu yataklar gündüzleri birbiri üzerine konuluyordu.

E. E. Lewis'in 1848 de neşrolunan «Esrarengiz gürültüler» hakkındaki yazısında bahsettiği aşağıdaki vak'a bu evde Fox ailesinin ikametinden önce de bazı gürültüler olduğunu gösteriyor. 1843-44 yıllarında orada kiracı olan John Bell'in yanında hizmet eden Lucretia Pulver isimli kızcağz geceleri yatak odasında darbeler ve evin her tarafında sayısız adım sesleri işitiyordu. Bu bilhassa onun iki gün için evden ayrılıp dönüşünün hemen akabinde başlamıştı.

(Devamı gelecek sayıda)

BÜYÜK BEDENSİZ VARLIKLAR KONUŞUYOR

Hatâ Tekâmülde Bir Kaidedir

Reha EROĞLU

«Çocuk düşe kalka büyür.» diye bir ata sözü vardır. «Hayır benim çocuğum düşmeden büyüyecek» desek ve çocuğın düşmemesi için de her dakika onun peşini bırakmasak ve düşmesine meydan vermesek iyi bir iş mi yapmış oluruz? Hayır, bilâkis çok mânâsız bir iddiaya kalkışmış ve çok yanlış bir iş yapmış oluruz. Çünkü bu faydasız ve aşırı müdahalelerimizle çocuğın hayata uymasını, hâdiselere ve tehlikelere karşı koymağa alışmasını, geciktirmiş oluruz. Çocuk düşecektir, acı duyacaktır ve duyduğu acı ile hatâ yaptığını anlayacaktır, sonra da o hatâyı tekrar etmemenin yollarını araştıracaktır.

Dünya tekâmülü, insanların olgunlaşması da böyle olmakta değil midir? Bir hareketi iyi veya doğru diye yaparız. Sonra bakarız ki yanılmışız. Üzülürüz, «Nasıl da ben bunun hatâ olduğunu anlamadım?» diye dövünürüz. Fakat bu üzülmeye ve dövümlerimizle eksiklerimizi görürüz, noksanlarımızı anlarız ve derhal onları gidermeye koyuluruz.

Hatâya düşmek, yanılmak dünya tekâmül kanunlarının zaruri ihtisasından, şartlarındandır. Hiç kimse ben yanılmıyacağım, hiç hatâ yapmıyacağım diye bir iddiada bulunamaz. Büyük bedensiz varlıklardan Üstad'ın da söylediği gibi: «Hatâ dünya kanunlarının icabındandır, hiçbir varlık hatâdan varestede değildir.»

Hatânın zaruriliği tekâmüle imkân hazırlamasından ileri gelir.

Ama hatâ zaruridir, hatâdan kaçınılamaz diye, hatâya iyi bir şeydir mi diyeceğiz? Hayır hatâ iyi değildir. İyi olmadığı içindir ki bir hatâdan sonra üzülürüz, pişmanlık duyarız. Zaten hatâya üzülmezsek ve hatâ nasıl olsa zaruri bir şeymiş, ondan ne yapsan kaçınılmazmış öyleyse hatâ ile mücadelede vazgeçelim dediğimiz anda atâletin ve nefsaniyetin kucağına kendimizi teslim etmiş oluruz. Bu hal de bizim tekâmülümüzü çok geciktireceğinden bize çok pahalıya, çok daha büyük ıstıraplara mal olur. **Hatâ gaye değil, hatâdan kurtulmak gayedir; hatâ iyi değil, hatâyı tekrar etmemeye çalışmak iyidir; hatâ meziyet değil, hatânın hatâlığını idrak etmek ve düzeltmeye ahdetmek meziyettir.**

O halde tekâmül yolunda hatâlar olacaktır ve varlıklar da bu hatâlardan kurtulmaya çalışacaklardır. Fakat burada tedric kaidesine riayet edeceğiz. Dr. Bedri Ruhselman'ın da dediği gibi: «Bir hatâyı tekrar etmiyeceğim diye acele ile bir hamlede ortadan kaldırmağa kalkışmak hem tedric kaidesine uygun değildir, yani gayri tabii bir harekettir, hem de muvaffakiyet sağlamayan, bir iki atılıştan sonra insanın ümit ve cesaretini kırarak savaş meydanından mağlûp bir halde çekilmesini ve o hatânın kucağına pasif bir halde büsbütün teslim olarak

kendini koyuvermesi tehlikesini doğurur.»

Büyük bedensiz varlıklardan Kadri bir tebliğinde şöyle demektedir (21/5/1947): «Hatâ, sizin hergün karşılaştığımız, başımızı hergün vurduğunuz ve vuracağımız bir taş dedim. Hatâ bir yol göstericidir. Sizin vicdanınızı ve ruhunuzu parlaticıdır. Fakat dediğim şekilde hatâdan istifade ederek doğru yolu görmek ve hatâyı düzeltmek şartıyla.. Bu suretle hatâdan edilecek istifadeleri ilerleterek yükselmek ve ruhumuzu yükseltmek lâzımdır. Hatâyı olduğu gibi bırakmak doğru değildir, hatâ olmasaydı tekemmül olmazdı. Cehennem iyi niyetliler için yapılmıştır diye bir darbî mesel vardır. bilir misiniz?.. Buradaki cehennem ne demek olduğunu anlıyorsunuz.» Burada cehennemden kasıt azap, ıstırap ve vicdan azaplarıdır. Vicdan azabını da iyi niyetliler çeker. Tebliğe devam edelim :

«Fena niyetli, fenalığı vazife edinmiş olanlar müstesna olmak üzere hiçbir kimse fenalık etmek istemez. Bir insan iyilik için bir harekete teşebbüs eder ve neticede bu teşebbüsünün, iyilik yaptığı insanın aleyhine netice verdiğini görür. İşte hatâyı yapmıştır. Fakat üzüdür, ezilir, bunu düzeltmek için yollar arar, günlerce uykusu kaçar, ıstırap çeker ve ıstırapı arttıkça da ruhu yükselir, tekemmül eder..... Bir adamın yalnızca hatâyâ düştüğünü anlaması, hattâ bunu evvelden görmesi bile bir fazilettir. Hatâyı yapmadan görmek onu yapmamağa çalışmak demektir.»

Dünyanın bütün faaliyetlerinde yanılmak vardır. Yanılmak, o mevzuda bilgi ve tecrübenin noksan olmasına delâlet eder. Yanılmalar veya hatâlar ola, ola şahıs niçin yanıldığını, eksiklerinin nerelerde olduğunu görecektir ve bunların ıstırabını çekerek düzeltme yoluna gidecektir. Fakat hatâyı kabul etmek pek kolay değildir. Bu da olgunluk isteyen bir üstün davranıştır. Onun için «kaba-hat samur kürk olsa kimse üstüne al-

maz» demişlerdir. Halbuki yanıldığını bile bile, yanılmadığını iddia etmenin vereceği huzursuzluğu ve ruhi gerginliği, yanıldığını kabul edivermekle çok azaltmış olurdu. Ayrıca böylece tekrar aynı hatâyâ düşmek ihtimalini de azaltmış oluruz. Dünyada bütün hatâlardan sıyrılmış kimse yoktur. Marifet hatâlarını görmekte ve ümitsizliğe kapılmadan, sebatla bunları düzeltmeye çalışmaktadır.

Büyük bedensiz varlıklardan «Üstad» ın hatâ ve hatânın zarureti hakkındaki çok kıymetli tebliğlerini de istifade nize sunuyorum :

«Siz, dünyada hakikatlere nasıl mesakkatle nail olabiliyorsanız, o kadar mesakkatle bu ahîret havâdisine nail olabilirsiniz. Yoksa dünyadaki kaideler hilâfına hareket edilmiş olur. Çünkü dünyadaki mesaide bir çok aldanmalar vardır.

«Unutmayınız ki sizin dünyanızda her şey bir çalışmadan, bir cehitten doğar. Nasıl âleminizde her istediğiniz şeye zahmetsiz nail olamıyorsanız ve onlara mâniasız (engelsiz) hatâsız vasıl olamıyorsanız, buradaki mesainiz de tıpkı bunun gibidir. Siz dünyanızdan çıkmış değilsiniz. Sizi himaye eden ruhlar da sizi hatâyâ sevkedebilir. Tâki dünyanızdaki kaidelerin hilâfına hareket etmiyesiniz.» Burada Dr. Ruhselman şu suali sormuştur : «— Bu son cümleyi biraz daha izah eder misiniz?» «— Siz dünyevî kanunlara tabisiniz. Bu kanunların hükümlerinden (ahkâmından) sizi kurtarmak lehinizde olmaz. Binaenaleyh cehitsiz, hatâsız sizi her hakikata nail etmek lehinizde değildir.» «Aldanmak sizin mükteziyatınızdandır (yaratılışınızın zaruretindedir..) Dünyada isabetle hatânın yanyana gittiğini, kabahatle sevabın yanyana gittiğini söyledim. Netekim aldanacaksınız, hamle yapacaksınız.. böyle aldanarak, hamleyi arttırarak aradaki fazla bilgiden istifade edeceksiniz. Hatâlar insanlara yeni hamle ve daha büyük hatâdan sakınma gibi faydalar temin eder.»

Gülseren Ekenin çeşitli diller konuşurken çekilen enteresan iki pozü.

İzmirde Yedi Lisan Konuşan Kız

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

Gazetelerden haberi duyunca biz de heyecanlandık. «Bir kız, türkçeden başka hiçbir dil bilmediği halde, geçirdiği bir şok sonunda yedi dili konuşmaya başladı. Fransızca soranlara Fransızca, İngilizce soranlara İngilizce, Arapçalara Arapça cevap veriyor. Boşnakca, İtalyanca, Rumca konuşuyor ve anlıyor.» Sonra muayene eden doçent doktorun mütalâası geliyor: «Bu vak'a çok hatırlama denilen bir hiperminezi değil, bir foli histeriktir, yani histerik cinnettir.» Hâdisenin büyüklüğü karşısında bu izahat biraz sudan kalıyordu. Çok hatırlama demek olan hiperminezi de bir şahıs unuttuğu ve şuuraltına yerleştirmiş bulunduğu bir takım hatıraları canlandırır. Peki, bu kız bu kadar lisanı nereden aldı da şuur altına yerleştirdi?.. Sonra, bir kısmını muhitinden duyduğunu bile kabul etsek, muayyen cümle kalıpları halinde şuuraltına yerleştirilen bu formları, ezber-

lenmiş bir şiiri tekrarlar gibi tekrarlaması lâzımdı. Halbuki burada kızın sorulan soruları cevaplandığı bildiriliyordu. Yani bildiği kelimelerden yeni cümle sentezleri yapmakta idi. Histerik cinnette ise bir takım taklitler, aktörlük tezahürleri, özenti olduğu derhal anlaşılan yalancı hareketler vardır. Etraf ekseriya anlar, «numara yapıyor» der. Bunun bir lisanı bilmesiyle ve konuşmasıyla alakası yoktur.

Bizim ilk aklımıza gelen poliglot (yani çok lisan konuşan) bir medyomluk oldu. Geçmiş enkarnasyonlarını (hayatlarını) hatırlama karakterini göstermiyordu. Mevzumuz dahiline giren bir hâdise karşısında idik ve bu cins medyomluklar dünyada çok nadir görülen hallerdendi. Bunun bizim memleketimizde olması da çok sevinilecek bir haldti. İşte bu düşüncelerle hâdiseyi yerinde tahkike karar verdik. Ve hemen pazar (23 ni-

san) sabahı kalkan uçağa atlıyarak İzmir'e gittim.

İzmir'de önce gazeteci arkadaşlarla bir temas kurup onların şahadetlerine müracaat etmek istedim. Hâdiseyi ilk haber alıp tetkik eden İzmir Yeni Asır gazetesinin muhabirleriyle konuşabilmek imkânına kavuştum. İstanbul gazeteleri muhabirleriyle daha sonra görüldüm. Yeni Asırdan Erhan Ünver ve foto muhabiri Şahap Mete ile birlikte Gürçeşme mevkiinde kızın bulunduğu eve gittim. Kızı bir gün önce Manisa akıl hastahanesine kaldırdıklarını İstanbul da iken öğrenmiştim. Fakat ailesinin ifadelerini ses bandına kaydetmek istiyordum, bunun için de cemiyetin ses alma makinesini beraberimde götürmüştüm.

Ailesi ve komşuları: «Gülseren Eken'i bir aydan beri dört beş perinin (onlar buna peri diyorlar) rahat bırakmadıklarını ve bundan kurtarmak için İzmir civarında bir hocanın yanına gönderdiklerini yirmi gün onun evinde kalarak okunduğunu, oradan geldiğinde biraz iyi gibi olduğunu» anlattılar.

Ancak dört gün önce kız başka lisanslardan konuşmaya başlamış. Kız bir papazın geldiğini ve haça tapmasını istediğini söylüyormuş. Sonra çeşitli lisanslardan konuşmaya başlıyormuş. Kaldığı evin sahibi boşnak, «Boşnakça bir kelime bilmediği halde sorduğum veya söylediğim bütün sözleri anlıyor» dedi. Okutmak için çağırdıkları hoca ile Arapça konuşmuş. Gazetecilerle Fransızca ve İngilizce, Rumca konuşmuş. Hepsini müttefikane hangi lisanı konuşuyorsa aynen o lisanın şivesi ve aksanıyla konuşuyor» dediler. Meselâ bir gazeteci Fransızca hitap etmiş, «Bana» diyor «sanki 40 yaşlarında bir Parisli hanım şivesiyle cevap verip konuşmaya başladı.» Bir diğeri İngilizceyi bir Amerikalı gibi konuştuğunu ve bu arada Türkçeyi gayet güçlüklerle ve bir ecnebi şivesiyle konuştuğunu ifade etti. Hülâsa olarak bütün bu şahadetlerden kızın Türkçeden başka altı dilli konuştuğu anlaşılıyordu. Bu çok enteresan hâdiseyi sonuna kadar takip et-

meye karar verdim. Ve hemen bir takisi bularak Manisa akıl hastahanesine gittim. Nöbetçi doktoru klinik sefinin emri olduğunu, hastayı kimseyle görüştürmeyeceğini söyledi. Sonra şefe telefon edeyim dedi. Şef Doçent Necmettin Arkan İzmir'de bulunuyormuş, kendisinden telefonla müsaade istendi, fakat ne hikmetse vermedi. Ben doktor olduğumu, çocuğa zarar verecek bir harekette bulunmayacağımı ifade ettimse de yine mümanaat etti. Bir ilim adamına hiç yakıştırmıyacak bir taassubtu bu. Fakat görüşmeden bir yere gitmem diye ısrar ettim. Sonra doçent bey bizzat geldiler de lütfen hastayla görüşebildim. Gülseren'i gördüğüm zaman derin bir uyku içinde idi. Uyutucu iğnelerden yüksek dozda yapılmıştı. Bütün hitaplarıma ve başını sallamama rağmen cevap vermiyordu. Orada bulunan bir suyla yüzünü yıkadım, hafif ateşi de vardı. Biraz gözünü açtı. Üç lisanından yaptığım hitaplara bir kelime bile cevap vermedi. Evinde kaldığı adam Boşnakça hitap etti, ona da bir cevap vermedi. Yalnız Türkçe konuşuyor, ve «Onlar gittiler, onlar bana lisan öğretiyorlardı, onlar artık gelmeyecek» diye üzülen ve ağlıyordu. Bütün ısrarlarıma rağmen bir tek kelime yabancı lisan konuşurumadım.

Eğer bu, doçent beyin iddia ettiği gibi histerik bir cinnet olsaydı, aynı numaralarına devam etmesi lâzımdı. Hiç değilse bir kelime olsun söylerdi. Ayrıca histeriyi tedavi için bir şey de yapılmış değildi. Kanaatimizce bu çocuğun şimdi Türkçeden başka bir dil konuşmayı onun ruhi irtibatının kesildiğine delâlet ederdi. Transtan (medyom uykusu) çıkan bir şahıs nasıl trans esnasında söylediği şeyleri ve ifade tarzını tekrar edemezse, Gülseren Eken de aynı tarzda transtan çıktığı için irtibatta bulunduğu esnada konuştuğu lisansların birisini bile tekrar edemiyordu. Onu takip edeceğiz ve cemiyetimizde müşahede altına alacağız. Bize göndereceklerine dair söz verdiler. Müşahedelerimizin neticesini okuyucularımıza bildireceğiz.

KÂİNAT DUYAR VE DÜŞÜNÜR

Suat TAHSUĞ

«Ben bir kurbağayım» diye düşünsem bir kurbağa oluverir miyim? Ama, kendini böyle zanneden deliller var. Biz onu dışardan ne kadar haksız görürsek görelim o, bir bakıma haklıdır. Çünkü samimidir. Ve kendini kurbağa zannettiren sebepleri vardır.

O halde bu adamın eksigi nedir? O durumunda kendi iç şartlarının tam bir gerçek olduğuna inanması ve dış dünyaya, tecrübeye hiç önem vermemesi.

Bu apaçık misali verince, hiç birimiz, **tıpkısı tıpkısına bu kendini kurbağa zanneden adama benzediğimize inanmayacağız.** Neden? Çünkü kendimizi daima şu veya bu sanmaktayız. Ve bu inançlarımızı başkaları hoş karşılıyor ve hattâ bazan da inanıyorlar.

İnsan nedir? **Bir takım istekler ve tatbik imkânları topluluğu.** Bizim isteklerimizi ne ayarlıyor? İmkânlarımız nelerdir? Ben, bu suale, bilgi seviyemiz, diye cevap veriyorum. Ömründe müzik dinlememiş insan konsere gitmek istemez. Eğer isterse, onun arzuladığı müzik değil, başka bir şeydir.

İlle konsere gitmek üstün şeydir demiyorum; zira hiç bir bilgi seviyesi küçümsenemez. Bir bilgi edinilmeden de ondan daha fazlası istenemez. Aradığımız şeyler, bizim eksiklerimizdir. Eğer, bu aradıklarımızdan «bunlar kötü şeylerdir, bunlardan kaçınız» diye bizi uzaklaştırmak isterlerse yanlışdır. Kâinat kanunları varlıklara ihtiyacı olmayan şeyleri aratmaz.

Şu halde biz ne yapmalıyız? Şuna inanalım ki biz, ne kadar mütevazı veya üstün görünen şartlar içinde olursak olalım, ne «Bana hiç değer veren yok» diyebiliriz; ne de her şeyin bizim için yaratıldığına inanabiliriz.

Evvvelâ şunu bilelim ki bütün ömrü 24 saat süren bir sinek de, yirminci asırda yaşayan bir Einstein de kâinat için

mühimdir. Her ikisi de kâinattan lâzım gelen alâkayı görmektedir. Liyakatleri kadar, ihtiyaçları kadar..

Kâinatın bizden istediği tek şey var: Gözümüzü, kulağımızı iyice açıp bizden ne beklendiğini anlamaya çalışmamız. Samimiyetle bunu isteyip vardığımız neticeye inanmamız, duyduğumuz sese itaat etmemizdir.

Benliğimizi idare eden kanunlar kâinat dışı ve keyfi değildir. Dış hâdiseler nasıl mühimse, onların tehlikelerinden nasıl korunmamız icab ediyorsa, iç benliğimize ait hâdiseleri de öyle tartmamız, bazı tehlikelerden korunmayı öğrenmemiz lâzım.

Hayatta her istediğimizi tahakkuk ettirecek sihirli düşünceler, sihirli bir hareket tarzı vardır. Adeta tılsımlı bir cümleyi tekrarlar, esrarlı bir ayin gibi, bazı hareketleri yaparsınız.. ve arzunuz gerçekleşir.

Yalnız.. Kâinatın çok umumî bir kanunu vardır: **Her tesir aynı cinsten bir tesirle cevaplandırılır.** Yani, iyiye iyi, kötüye kötü. İstediklerimiz maddi değerler olabilir. İstediklerimiz başkalarının kötülüğü olabilir.

O zaman, iç huzuru ve saadet yerine maddi hâdiselerin cehennemî oyunu veya başkaları için temenni ettiğimizden fazla kötülük karşımıza çıkar.

İyilik mi istiyorsunuz, iyilik etmeye, kazanmak mı istiyorsunuz, hangi şartlar içinde olursa olsun vermeğe mecbursunuz.

Bir meseleyi merak mı ediyorsunuz? Onu evvelâ kendi kendinize sorun. Elinizdeki bütün imkânlarla onu cevaplandırmaya çalışın. Ve cevap gelecektir. Çünkü hepimizi gizli gizli besleyen cömert kaynaklar vardır. Ne olursa olsun, her şey iyiye doğrudur. Bana inanmayın; kendi kendinize sorun. Gelecek cevap ne olursa olsun, doğrudur.

AĞLAMAK İHTİYACI

Yazan : Karl HUBER

Bir lise öğretmeni bana şöyle diyor-
du : «Hayatın sıkıntıları ve mahrumiyet-
leri beni ne zaman tazyik etmeğe başla-
sa hemen her işi bırakır sinemaya gide-
rim. Bilhassa hissi bir film seçerim ve
bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlarım.»

Üç çocuk annesi bir bayanın da buna
benzer bir adeti vardır. Çocuklar çok
azdığı vakit veya onlara yeni bir elbi-
se almağa parası yetmediği vakit, çocuk-
ları öğleden sonra anne annelerinin evi-
ne gönderir, pikaba bir plâk koyar ve ağ-
lamaya başlar. «Bu surette yarım saat
sonra tekrar bu dünyanın zaruretlerine
katlanacak kuvveti kazanırım.» diyor.
Buna belki zaaf eseri diyebilirsiniz. Fak-
kat bu kimseler böylece kendilerine za-
rarlı olabilecek hislerden kurtulmanın
basit ve zararsız bir yolunu bulmuşlardır.
Birçoklarının inancının aksine olarak,
göz yaşları mutlaka derin bir heyecana
delâlet etmezler. Ekseriya, mahrumiyet
halleri veya düşünceleri, kızgınlıklar ve
yorgunluklar gibi gevşemeğe ihtiyaç gös-
teren şahi hislerden ileri gelirler. Ağla-
mak, heyecanlarımızın tansiyonunu düş-
ür ve böylece vücudumuzu rahatsız e-
debilecek bir gerginliği gidermiş olur.

Bazı fiziki hastalıkların hastanın göz
yaşı dökerek gevşemeğe imkân bulama-
dığı hallerde ağırlaştığı vakidir. Bir
astma krizinin gözyaşı dökerek ferahla-
mağa imkân bulunamayan hallerdeki bu
ağlama teşebbüsü olması pek muhtemel-
dir. Buna benzer şekilde baş ağrısı ve
başta hissedilen ağırlık v.s. gibi isimsiz
bir çok şikâyetler görünüşe göre lüzu-
mundan fazla ince eleyip sık dokumak-
tan ileri gelmektedir. Ağlamak pek tabii
bir şey ise de Anglosakson milletleri bu-
nu bir çok tabular ve tahditlerle çevre-
lemişlerdir. Yakınların kaybından maada
hallerde erkeklere ağlamak yakışmaz.
Kadınların ise buna ilâveten düğünde,
aşkta sukûtu hayal vak'alarında ağlama-
ları hoş görülebilir. Bu hududların aşıl-
ması ölçüsüzlük olarak kabul edilir. Ço-
cuklardan bile göz yaşlarını bedeni ısı-

raba ve korktukları zamana inhisar ettir-
meleri beklenir ve çocukluğun bir çok
mahrûmiyetleri karşısında ağladıkları
zaman azarlanırlar. Bazıları bunu daha
makûl karşılarlar. İtalyanlar üzüldükle-
ri zaman hiç çekinmeden ağlarlar. Bir
çok orta Avrupalı ve Lâtin Amerikalı i-
çin, göz yaşı millî ve kahramanlık hisle-
rinin ifadesi sırasında tabii sayılır. So-
ğuk kanlı görünen doğu milletlerinin da-
hi göz yaşlarında ferahlık bulmaları ma-
kûl karşılanır.

Çoğumuz tahminimizden daha sık
ağlarız. Erkekler mühim bir gerginlik ve
gayret sarfettikten sonra ağlayabilirler.
Bazı futbolcular, bir maçı kazanmış da
olsalar, kaybetmiş de olsalar, bazan maç-
tan sonra soyunma odasında ağlarlar. Bir
tecrûbe pilotu bana, uçuşu bitirdikten
sonra göz yaşlarını zaptedemediğini ve uc-
makta oturup ağladığını söyledi.

Medeniyet, bir çok zamanlarda his-
lerimizi sıkı kontrol altında bulundur-
mamızı icap ettirir. Çocuklarımızla, kom-
şularımızla, iş arkadaşlarımızla münase-
betlerimizde sükûnet göstermemiz bekle-
nir. Krizleri, felâketleri kendimizi harap
etmeden karşılamamız icap eder. Fakat
daimî sıkı kontrol lüzumsuzdur. Münasip
zamanlarda, lüzumlu hudutlar dahilinde
kendimizi kontrol etmemeyi ve gevşetme-
yi öğrenmek sıhhatimiz ve saadetimiz i-
çin elzemdir. Bahsettiğimiz Lise öğretme-
ni ve anne bu dersi öğrenmişti. Karşılaş-
tıkları güçlüklerle, üzücü sahnelerle he-
men o dakikada ağlamazlar. Öğretmene
tesir eden esas sinemadaki o acıklı sahne
değildir. Bunlar, heyecanlarını ifade e-
derken kimseyi hayrette bırakmadan,
kimseye zararı dokunmadan, gözyaşla-
rını yerinde ve zamanında akıtmaları
için buldukları vasitadan ibarettir.

İncil «Ağlamanın da bir vakti var-
dır» der. Zamanımızı dikkatli seçerse
belki ibadet yerinde, konserde, sinema-
da, belki de yatak odamızın mahrem ye-
rinde - bu tabii emniyet sübabı ile ger-
ginliğimizin şiddetini azaltabiliriz.

Dr. RUHSELMAN

Anlatıyor:

BÜYÜK TABİAT HADİSELERİNİN MÂNÂLARI

Dr. Bedri RUHSELMAN

1958 senesinin şubat ayının ilk günlerinde Dr. Bedri Ruhselman, bir basın toplantısı yaparak 40 gün önce medyomları vasıtasıyla aldığı ve noterde sakladığı bir tebliği açıklamıştı. Bunda Adana civarında bir sel felâketi olacağı ve binlerce ağacın sürükleneceği bildiriliyordu. Hakikaten 40 gün sonra tebliğde bahsedilen sel hâdisesi de olmuştu. Dr. Ruhselman tabiat hâdiselerinin mânâları hakkında, bu toplantıdan önce bir bilgi verebilmek için iki broşür neşretmişti. Şimdi bu broşürlerden birincisinin ilk yazısını size takdim ediyoruz.

Etrafımıza dikkatlice baktığımız zaman muayyen gayelere mâtuf intizamlı bir yürüyüşün mevcudiyetini açıkça görürüz. Toprağa atılmış küçük bir tohum, verimli bir ağaç haline girmek istikametine yönelen bir sürü inkişaf safhası geçirir. Ve bu safhalar çok hesaplı olarak birbirini destekleyici tarzda arka arkaya sıralanmıştır. Vücudümüzdeki insan idrakinin kavrayamayacağı bir çok hâdisat, insan hayatının temadisini hedef alan maksatlı bir yolda birbirine sımsıkı bağlı olarak gitmektedir. (B. Ruhselman: Ruh ve Kâinat, Sayfa 105-125).

Her birimizin kendi inkişafına mâtuf bir hayat plânı vardır. Eğer şöyle 50-60 yaşlarına geldikten sonra başımızı geriye çevirip arkamızda bıraktığımız hayatın hâdiselerini görebilsek onların plân dahilinde birbirine ne kadar büyük bir intizam ve tertiplerle bağlanmış olduğunu görürüz. Hattâ bu sırada vaktiyle kendimize hiç münasip görmediğimiz ve hoşnutsuzlukla reddetmeğe çalışıp da başı-

mızdan atamadığımız öyle hâdiselere de rasgeliriz ki şimdi onların hiç de bizim o zaman zannettiğimiz gibi birer felâket değil, bilâkis bizi olgunlaştırıcı birer âmil olduklarımızı tasdik ve kabul etmekten başka bir şey yapamayız.

Dünyanın hâli de böyle değil mi? Dünya sathı bir takım parçalara ayrılmış bir bütünden ibarettir. Ve görünüşte bir parçanın diğerinden tamamıyla ayrı olmasına rağmen görünmiyen kuvvetli bağlarla bunların birbirine sımsıkı bağlanmış olduğunu pekâlâ biliriz. Bu parçalardan birinin diğerleriyle olan bütün alâkalarının kesildiğini farzederseniz onun hayatiyetinin o andan itibaren sönmeye başladığını düşünmemiz icap eder. Şu halde yeryüzünün bu çeşitli parçalarını birbirine karşı her cepheden faydalı ve verimli bir muvazene hâlinde tutan ve insan kurdeti dışında kalan bir sürü tesirin bu işlere karıştığını kabul etmek durumunda kalırız.

Hülâsa, her zerrenin kendi bünyesin-

de şaşmıyan bir tertip, her organizmada aksamıyan nizamlı bir faaliyet ve tabiatta, kâinatın aynı nizam ve tertiplere riayetkâr veya dâha doğrusu onları destekleyici ahenkli ve maksatlı bir idare mekanizması mevcuttur.

Acaba bu hakikati objektif ve direkt olarak müşahade ve tahkik etmek imkânlarına kavuşamaz mıyız? Ve bunun için nasıl hareket etmemiz ve nasıl bir metotla çalışmamız lâzımdır? Her çalışmanın bir lâboratuvarı, her bilginin bir tabikatı olacağı gibi elbette bunun da bir lâboratuvarının ve tabikat sahasının mevcut olduğunu kabul etmekte haklıyız.

Her iş kendi muhitinde ve kendi ölçüsünde kıymetlendirilir ve gene kendisine uygun vasıta ve malzemelerle başarılır. Böyle olduğuna göre kâinatşümûl bir nizam ve ahengin yüksek şuurlu idareci âmillerinin biraz daha yakından tetkik ve tesbiti alelâde bir fiziko-şimik lâboratuvarının dar duvarları arasında ve imkânları ancak muayyen ve mahdut kaba maddelere göre tayin ve tahdit edilmiş kısır aletleriyle mümkün olamaz. O halde ne yapacağız?

Buradaki lâboratuvarımız, tabiatın, dünyamızın bizzat kendisi olacak. Ve orada en basit görünen bir hâdiseden, idrakimizin, hattâ sezgimizin ancak yakalayabileceği en mudil ve büyük hâdiselere kadar vâki olan her olayı - gene kâinat hakkındaki bilgilerimizin imkânlarına yaslanarak - ince bir düşünce ve kıyas mekanizmasıyla görmeğe ve tetkik etmeğe çalışacağız. O zaman şuurlu, idrakli ve plânlı bir sevk ve idare kudretine sahip tesirlerin veya vibrasyonların bu hâdiseleri meydana getirdiğini ve bu işleri ancak onların yapabileceğini anlamaya başlarız. Meselâ durup dururken muazzam bir kasırganın zuhuru bütün natam fizik izahlarına rağmen yaptığı işler ve meydana koyduğu neticelerle bize yukarılara ait bir çok şeyler öğretebilir. Bir yerde âni olarak patlak veren büyük ve tahripkâr bir zelzele ve bu zelzelenin akışı esnasındaki mânalar

gene şuurlu tesir ve vibrasyonların müdahaleleri hakikatini ispat eder.

Tıpkı bunlar gibi, meselâ hiç beklemeden gelen muazzam bir seylâbın bir ormanı sürükleyip götürmesi, bir şehir veya bir kasabayı tahrip etmesi, bir çok zararlara ve ıztıraplara sebebiyet vermesi ve bu yüzden bir çok yeni yeni hâdiselerin zuhuru insanların idrak ve iz'alarını zorlayıcı ve bu suretle de onların az çok uyanabilmelerine yardım edici neticelerin hâsıl oluşu, bu işte başı boş yürüyüşlerin rasgele hareket ettiklerini göstermez. Bilâkis kâinatın büyük nizam ve ahengindeki muvazeneyi temin eden, daha doğrusu böyle bilhassa yıkıcı ve tahrip edici görünüşleriyle tekâmülün mühim bir cephesini hazırlıyan bu hal, bütün bu görünüşlerinin arkasında gayet hesaplı ve tertipli büyük idareci tesirlerin mevcut olduğunu bize öğretir.

O halde, bizim burada yapacağımız şey etrafımızda cereyan edecek olan hâdiselerin oluşlarını, sebeplerini, neticelerini ve âmillerini araştırmak ve bu araştırmaların meyvalarını elde etmeğe çalışmak olacaktır.

18.12.1958İstanbul

Anneler ve Babalar Çocuklarınızı Nasıl Terbiye Ediyorsunuz?

Çocuklarınızın Saygısını Kaybetmek İster misiniz?

M. Ziya KAYSERİLIOĞLU

Yücesoy ailesinde karı koca bulunan Rifat Beyle Türkân Hanım, aslında birbirlerine karşı çok iyi idiler. Ancak, bunların bir kusurları vardı. Başka evlerde gayet ehemmiyetsiz telâkki edilebilecek ve üzerinde dahi durulmıyacak basit söz ve hareketlere karşı onlar, olağanüstü bir hassasiyet ve alınganlık gösterirler, bütün serinkanlılıklarını ve birbirlerine karşı olan sevgi ve saygılarını birdenbire unuturlardı. Meselâ bir gün, kendi aralarında tatlı tatlı konuşurlarken bir ara Rifat Bey, çocuklarından Ayhan'ın pantolonundaki büyükçe bir yağ lekesini görüp karısına göstererek :

— Türkâncığım. Ayhan'ın pantolonundaki şu lekeyi hâlâ temizlememişsin, diyerek küçük bir sitemde bulundu. Türkân Hanım ise bu sözlerden ziyadesiyle kırılarak derhal :

— Esasen senin huyun bu! Evde bulununca muhakkak bana çatmak için bahaneler ararsın; durma, içini boşalt, akıttığın bütün zehirlerini!.. mükabelesinde bulundu. Ve böylece basit bir hâdise, bir kıvılcım koskoca bir yangın haline geldi. Rifat Bey de sinirlenmişti. Sesinin tonunu bir perde daha yükselterek :

— Bu evin aile reisi değil miyim ben; âdetçe de, kanunca da bu böyle değil mi, ve bu halde sana vazifeni hatırlatmağa hakkım yok mu?

— Hah.. hah ha... güleyim bari. Böyle ufak tefek şeyleri bahane ederek beni iğnelemeğe bahane aramak için aile reisliğinden, kanundan bahse lüzum var mı? Senin gibi pısrık bir adam... Aile reisi ha!.

— Haydi, yine saçmalama. Sen yat kalk dua et, benim gibi bir adama düşmüş olduğuna...

— Vay efendim vay.. Kendinizi ne kadar da dev aynasında görüyorsunuz!... Senin gibi bir sersemi insan her zaman ve her yerde bulabilir.

— Asıl sersem ve sersem gibi konuşan sensin... Şu darmadağın saçlarını ve çocukların dilenci kıyafetli halini görenler, hakkında bu hükmü verirler. Bak şu sözde yıkadığın gömleklerime.. Yıkadığına bin şahit lâzım. Birisi şunları görse, muhakkak iğrenir, seni ayıplar, bana da acırdı.

— Senin gibi ayda bir yıkanan adamın çamaşırı işte bu kadar temizlenebilir. Sebebi sensin. Seninki kir değil, bir zift.. Senin bu halini bilselerdi, asıl bana acırlardı..

İşte böylece gittikçe şiddetlenen, çığırdan çıkan bu karşılıklı haksız itham ve atışmalar uzar giderdi.

Çocuklar da bunları dikkatle dinlerlerdi. Karı koca çocukların önünde birbirleriyle kıyasıya denecek bir mat etme yarışına devam ederken, birbirlerinin kusur ve hatâlarını ortaya dökerken çocuklar da sanki bir maçı idare eden hakem gibi kâh birisine, kâh diğerine hak verirlerdi. Neticede anne ve babalarının hürmete lâyık olmadıkları hissi ve fikri, bu çocuklarda ister istemez teşekkül etti. Bir zaman geldi ki çocuklar, onlara ehemmiyet vermez ve hattâ onları tahkir eder oldular. Zira, ana babalarından böyle görmüşlerdi. Fakat, karı koca bunun neden böyle olduğunu bir türlü anlayamadı...

Hakikata Giden Yol Izdırıp Kapısından Geçer

Faith Boldwin Two Words, Nisan
Çeviren : Jale GİZER

Ruhi hakikatlerle karşılaşmam ilk defa kederin kapısından geçmekle olmuştum. Ve şimdi bu bilgiyi buluşumun sekizinci yılında onun bana kazandırmış olduğu şeylerin değerini ölçmeye çalışıyorum.

Önce, şüphesiz ölümden sonra, hayatın, sevginin ve ferdi hüviyetin devam ettiğine dair delilleri kazandım. Sonra çok ağır olarak inkişaf eden şahsi idrakimle ruhi kanunlar hakkında daha da yavaş kazanılan bir anlayışa ulaştım. Görüyorum ki bu bilgiler içinde bulunduğum şuur plânına tatbik edilince insanlarımız anlayışına vüs'at ve derinlik getirmektedir.

Psişik (ruhi) tezahürlere (masaların hareketi, ruhların görünmesi v.s.) duyduğum alâkayı kaybetmiş değilim; fakat haftalık derslerime devam edişimin sebebi artık bunlar değildir. Böyle yapıyorum, çünkü öğrenmek istiyorum, bilmek istiyorum. Sualler bugüne kadar mümkün olduğu nisbette cevaplandırılmış bulunuyor. Fakat ben, henüz burada iken öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek, dersle ve gündelik hayatın her sahasında üstad ve hocalarla yapacağım şahsi temaslarla bana verilmekte olan bilgiyi durmadan arttırmak istiyorum.

Sınıf arkadaşlarımla inkişaf etmekte olan psişik kabiliyetlerini gördüm, çok üstün kudrette medyomlar tarafından her çeşit fenomen gösterilerine şahit oldum. Kendi evimde bile apor hâdiseleri, raplar dediğimiz darbeler, ruhi ışıklar müşahade ettim.

Bu şahsi tecrübeler benim için daima alâka verici olmuştur, ve hiç bir zaman tam mânaşıyla yalnız olmadığımızı dair verilmiş bu deliller için her zaman minnettarım.

Eski günlerde, psişik yoldan inkişaf etmek için bir formül ararken çeşitli

branşta kitaplar okumuş, bir kısmını ise hemen hiç anlayamamıştım. Bunlardan çoktanberi vazgeçtim. Şimdi sadece ruhi mevzulara ve bunların felsefesine ait kitaplar okuyorum. Silver Birch'in kitabı daima masamın üstünde durur. Gündelik hayatı formüllere bağlayan kitaplardan hemen hiç bir şey öğrenmemişimdir. Bunlar bana sadece sathi bilgi vermişlerdir. Benim için daima tecrübe yoluyla şahsi metodlarımı bulmam icab etmiştir. Yani doğru ve yanlışımı kendim tayin etmişimdir.

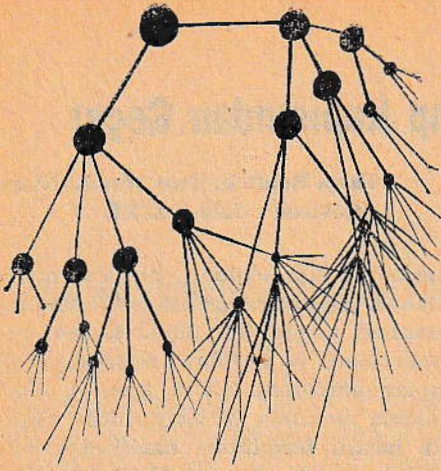
Öğrenebildiğim şeyler zannederim ki benim insanları anlayabilmemi kolaylaştırmıştır. Yazıları bir kıymet ifade eden muharrirler az veya çok medyomluk kabiliyetine sahip kimselerdir. Kendileri bilsin veya bilmesin daima tesir ve itibalar almaktadırlar. Hepsi amatör psikologdurlar. Sağlam karakterliler, yeni durumlar yaratabilmek için tecrübe ile mantıkla ve sezgi ile kazandıkları bilgileri insanlara güzel bir tarzda naklederler.

Hiç şüphesiz Spiritizmanın öğrettikleri psikolojinin ötesine geçer ve çok geniştir. Ve eğer siz kendi ruhi kanunlarınızla birlikte hepimizi idare eden temel kanunları, hattâ pek müphem bir tarzda bile, hissetseniz insanların ruhuna karşı saygı hissi duyarsınız. Onlardan hoşlanırsanız da hoşlanmasanız da tanıdıklarınızla ve komşunuzla lâfta kalan kardeşlikten daha farklı bir münasebet içinde yaşarsınız.

BAŞINDAN GEÇEN İLK BÜYÜK KEDER :

1953 de kocam öldüğü zaman, ölümden sonraki hayat hakkında beslediğim bütün tereddütlü inançları hattâ Allaha olan inancımı kaybetmiştim. Buna mu-

(Devamı Sayfa 35 de)

MADDE SİSTEMLERİ VE İDARECİ VARLIK KADEMELERİ

Feridun TEPEKÖY

Mevcutat âlemlerini teşkil eden her bir parça, kendisine lâyük görülen işleri yapmakla vazifeli kılınmıştır. Bu parçalar canlı veya cansız olabilirler, vazifelerini otomatik olarak veya şuurlu ve idrâklı olarak yerine getirebilirler. Aslolan, vazifenin yapılmasıdır. Şuurlu müessiriyet kudretinden mahrum bulunan cansız madde toplulukları tam bir teslimiyetle, her hangi bir mülâhazada bulunmadan vazifelerini şaşmaz bir intizamla yapmakta olduklarından kâinatta sebep-netice zinciri açık olarak her yerde görülmektedir.

Su ciğeri ve diğer lüzumlu teçhizatla denizin karanlık derinliklerine dalarak ufak bir hatâ veya bir dikkatsizlik yahut bir ihmâl yüzünden hayata vedâ etmek mecburiyeti ile karşılaşmış bir balık adamı tahayyül edelim.

Burada ya hava hortumunun ucu ağzından kaçmıştır veya tüpte hava bitmiştir yahut diğer ölümü tevliid edici bir âmil ile karşılaşmış demektir. O halde aletlerin her biri belli istikametlerinden hiç bir surette sapmaksızın tesirlerini gösterecek şekilde hareket etmek zorundadırlar. Bu zaruret maddenin tabiatı iktizasıdır. Madde, içinde bulunduğu vaziyetle alâkalı belli bir tabiat kanununa boyun eğmek mecburiyetindedir. Yani her madde çeşidinin bir arada teşkil ettikleri belirli bir sistemin (meselâ üç buutlu kâinatı teşkil eden maddeler sisteminin) en kaba maddî tezahürlerinden

en süptil vibrasyonlarına (meselâ ışık, hertz, kozmik, fikir v.s. vibrasyonları gibi) varıncaya kadar bütün tezahürleri muayyen bir takım tabiat kanunlarının hükümlerine riayet etmek durumundadır. İşte bu sebeble, maddelerin karşılıklı tesir ve davranışları hiç bir müsamaha tanımayan taş kalpli bir gardiyanın durumuna benzer.

Maddelerin tâbi oldukları kanunların her hangi birine riayet edilmeyecek olursa, derhal sert bir reaksiyonla karşılaşılır. Meselâ, parmağımı ateşe sokan bir çocuk karşısında maddeler sistemi, her hangi bir mülâhazada bulunmadan ve faraza «Bu ufak bir çocuktur, tecrübesizdir, yazıktır, canı yanmasın.» gibi şuurlu müessiriyete sahip varlıklara has bir takım düşüncelere dalmadan, derhal otomatik olarak tâbi oldukları kanunların icaplarını yerine getirir. Böylece çocuğun parmağı yanar. Maddelerin tabiat kanunlarına karşı gösterdikleri bu itiatkâr tavırları, tıpkı otomatik kontrol tertibatı ile mücehhez, meselâ, muhtelif kaydedici, kontrol edici ve müdâhale edici âletleri havi bir laboratuvarın durumuna benzemektedir. Böyle bir laboratuvarında faraza, bir devreden geçen cereyanın şiddeti her hangi bir sebeble muayyen bir hududu aşmak istidadını gösterirse devreyi daimî kontrolü altında bulunduran bir konjüktör, cereyanın akışını şalteri açmak suretiyle derhal keser. Cıvalı bir tertibat suhnetin daima sabit kalmasını

sağlar v.s. Bütün buña benzer otomatik çalışan tertipler gayri şüuri olarak, tâbi oldukları tabiat kanunlarının icaplarına uymak suretiyle âdeta kendilerine verilmiş olan vazifeleri bihakkın yerine getirmek üzere hareket ederler. Dolayısıyla madde sistemlerinin hareketleri tam mânasile deterministik bir yapıya (yani ilet-netice münasebeti caridir) sahip olmaktadır. İşte bu sebepten dolayı madde sistemleri, yüksek idareci mekanizmanın sadık birer hizmetkârları olduğu kadar, tekâmüllerini tamamlamak isteyen varlıklar içinde pek mükemmel bir vasat ve ideal bir yardımcı vazifesini görmektedirler.

Şu halde şüurlu müessiriyet kudretleri gittikçe şümüllenen varlıklar ister bedenli, ister bedensiz olsunlar, idareci mekanizma safhalarında nasıl ki, kendi kudret ve liyâkatlerine en uygun bulunan bir vazifeyi yerine getirmekle vazifelendirilmiş iseler, aynı şekilde madde sistemleri de daha alt kademelerde vazife almışlardır. Bu vazifelerini hiç bir zaman küçümsememek lâzımdır.

«Kolaylaştırmak» tâbiri şayet hoş karşılanacak olursa, madde sistemlerinin en ufak bir müsamahaya bile cevaz vermeyen hareket tarzları, yüksek idareci plânların vazifelerini kolaylaştırmaktadır, diyebiliriz.

Velhasıl, takdirden aciz bulunduğumuz yüksek ilâhi gayelerin tahakkuku için ve ilâhi kaskdin muradı üzere kâinatların her türlü mevcudatı (1) ister idrakli olsun isterse madde sistemlerinde olduğu gibi otomatik olsun mutlaka kendi liyâkat ve kudretleriyle mütenasip olan bir vazifeyi deruhte etmekle mükellef kılınmışlardır. Binaenaleyh madde sistemlerinin de hiyerrarşik (kademe kademe yükselen) idare mekanizması içinde

(1) «Mevcudat» tâbirile madde kâinatlarının en ufak cüz'ü meselâ bir elektrondan en müttekâmil fertlerine ve meselâ güneş sistemlerinin idarecisi durumunda bulunan varlıklara kadar, bilcümle madde, vibrasyon, irade, şuur ve şuur üzeri kasedilmektedir.

çapına göre muayyen bir mevkii ve rolü vardır. Bu mevki şühesiz ki bir alt sınırı teşkil etmemektedir. Zira madde sistemlerinde de daha kaba bünyeye sahip olabilen ve bu sebeble bunlara «madde» hüviyeti bile atfedemiyecğimiz, başka sistemlerin mevcut olamayacağını iddia edemeyiz. Nasıl ki pek süptil vibrasyonlarla, hasselerimizin kabalığı dolayısıyla en ufak bir temas imkânından mahrum bulunuyorsak aynı şekilde bu sefer hasselerimizin kaba sistemler karşısında pek büyük bir hassiyet göstermeleri sebebiyle mevcudiyetlerine dair her hangi bir duygu belirtisinden mahrum olmaktadır.

Netice olarak, bu husustaki düşüncelerimizi şöylece hülâsa edebiliriz :

1 — **Hiyerarşik bir idare mekanizması mevcuttur. Bu mekanizma ilâhi irade kanunlarını tatbik edici bir durumda olup, bu vazife onların bir kaderidir.**

2 — **İdareci mekanizma içinde her vazife bir mevcudiyet plânına havale edilmiştir. Vazifelerin şümülü, varlıkların liyakat ve tekâmüllerile ahenkli bir şekilde artar.**

3 — **Hiyerarşik idare mekanizması vazifellileri arasında var oluşları dolayısıyla çeşitli madde sistemleri de, kendi seviyeleri ile müterafik, mütevazı ve fakat boşluğu doldurulamıyan bir vazifeyi üzerlerine almışlardır.**

4 — **Madde sistemlerinin üzerlerine düşen vazife, varlıklara muhtelif tekâmül vasatları hazırlamak olup, bu vazifelerini otomatik olarak muayyen tabiat kanunlarına boyun eğmekle yerine getirirler.**

5 — **Madde sistemlerinin teşekkül ve hareket tarzları kainat-şümül tekâmül vetiresinin tahakkuku cihetine olmak üzere yüksek idareci plânların daimî kontrol ve tesirleri altında bulunmaktadır.**

Her şey Allahın emri ve muradı dahilinde cereyan eder. Kâinat nizamı ve ahengini temin eden ilâhi takdir gereğince madde ve ruh mutad olan yollar da ilerlemekle her biri vazifelerini yerine getirmeğe çalışırlar.

ÖLDÜM, YİNE DİRİLDİM

Bu hikâye, konuşamayan, yazı yazamayan, hattâ sağır ve dilsizlerin işaretle konuştukları dili bile kullanacak halde olmanın, bütün vücudü felçli bir adam tarafından naklolunmuştur. Bütün bu hale rağmen Ivan Cormier, haftalarca süren çok ızdıraplı bir gayret sarfederek, başından geçen çetin maceraları yazı makinesiyle yazmağa muvaffak olmuştur. Bu yazı bir Kanada dergisine gönderildi. Dergi daha fazla malûmat alması için Derm Dunwoody'yi gönderdi.

Yazan: İvan CORMIER (Derm Dunwoody'nin yardımıyla yazılmıştır)

Çeviren : S. HURİ

«1959 Yılı Şubatının güneşli bir pazar sabahı erkenden, 39 ncü yaş günümünden birkaç hafta önce, vücudumu temelden yıkan bir inme, dünyamı param parça etti. Bir saniye evvel sıhhati yerinde bir adamdım. Karımın, çocuğumuzu kahvaltısı için aşağıya götürmesini fırsat bilerek bir kaç dakika daha yatakta istirahat edeyim diyordum. Fakat aniden, bir saniye içinde çaresiz bir kötürüme dönmüş tepeden tırnağa kadar felce uğramış ve dilim tutularak konuşma kabiliyetim benden koparılıp alınmıştı; ölüye dönmüştüm.

Bugün hâlâ bir hastahanedede, elimi ayağımı tekrar rahatca kullanmak ve serimi serbestçe işletmek ümidinden mahrum bir halde olmakla beraber, artık herhangi bir acı düşüncenin esiri olmaktan kurtulmuş bulunuyorum. Her sabah yaşamakta olduğum için hamdediyorum. Ehemmiyet vermediğim ufak tefek şeylerin şimdi kıymetini anlıyorum. Temiz havanın kokusu, güneşin ılıklığı, otların yeşilliği. Aradan geçen şu iki yıl içinde ne çok şey öğrendim kendim hakkında, hemcinslerim hakkında, hayat hakkında. Sanki bir hayatı bitirdim ve başka bir hayata başladım. Başımдан geçenlerin hikâyesini, başka inme (felç) kurbanlarına faydası olsun diye naklediyorum.

Kanada'nın New Brunswick eyaleti-

nin, Edmundson şehrinde karım Jessie Anne ve üç küçük oğlumla yaşıyordum. Tapu dairesinde sicil kâtibi vekili idim ve haberleşme ile Hukuk tahsiline devam ediyordum.

O Pazar sabahı yatağımda, iki dakika sonra kalkarım diye düşünürken yatak odası tepe taklak oldu. Eşyalar acayip ve gülünç şekillere girdi. Yatağın sallanmasından midem bulanıyordu. Bir an için eve bomba düştü sandım. İmdat diye bağırdım, sonra kendimi kaybettim.

İki haftayı koma halinde geçirmişim. Her halde arasıra şuurum yerine gelmiş olmalı. Çünkü, beni bir tekerlekli sedye ile hastahane koridorundan geçirirlerken, gelenin geçenin tecessüsle yüzüme baktıklarını hatırlıyorum. Sonra da, dinin icap ettirdiği son merasimi icra eden papazın sisli hayalini hatırlıyorum. Ben ölüyorum, amma ehemmiyeti yok diye düşündüm. Artık hiçbir şeye aldırış edemeyecek derecede bitkindim.

Bir hasta arabasını hatırlıyorum. Beni Maine'de Presture Esle'a oradan da uçakla Montreal'a götüreceklermiş. Ben tabii hiçbir şeyin farkında değildim. Giderken uçağın içinde, makinelerin ses değiştirdiğini farkettilim. Sekiz sene Kanada İmparatorluk servisinde makinistlik etmişim, bu seslere aşina idim; ses âdeti üzere ferahlık verdi.

Uçuş sanki hiç bitmeyecekmiş gibi

geliyordu. Nihayet işte Montreal hasta arabasının insana hüznü veren feryadı, sokak gürültüleri, Montreal Nöroloji Enstitüsünün hastaları kabul odası; ve benim hayatım için mücadeleye hazır vaziyette bekleyen bir doktor ekibi.

Birkaç gün sonra uyandım. Karım başucumda idi. Başımın ve ayaklarımın üstünde asılı şişeler vardı. Kollarıma bacaklarıma iğneler batırılmıştı. Boğazımın nefes borusuna bir delik açılmış içine bir teneffüs borusu sokulmuştu. Bu suretle bozuk nefes cihazı, ciğerlere lâzım olan havayı vermek üzere takviye edilmişti. Mideme gıda indirmek vazifesi için de başka bir boru burnuma takılmıştı. Karım Jessie Anne'ya «Üzülme, gördüğüm kadar rahatsız değilim, seni çok seviyorum» demek istedim. Fakat hiçbir şey söyleyemiyordum. Sadece yüzüne bakıyor ve ne demek istediğimi anlar diye ümit ediyordum.

Tam bir çaresizlik dünyasına, acayip ve korku saçan bir dünyaya girmiş bulunuyordum. Kollarım ve bacaklarım sanki birer çeki taşı imiş gibi sarkıyor, beynimden gelen emirlere itaatsizlik ediyordu. Ne dilimi, ne de gırtlığımı idare edebiliyordum; konuşmağa çabalarken sarhoş ördek sesine benzer acayip sesler çıkarıyordum. Başımı eğemiyordum. Kırpırdatabildiğim yegâne şey göz kapaklarımdı.

Bana söylenen her şeyi anlıyordum. Asıl üzücü şey benim hiçbir suretle cevap veremeyişimdi. «Dediklerinizi anladığımı görmüyor musunuz? Aklımın sağlam olduğunu anlamıyor musunuz?» diye bağırarak istiyordum. O ilk günlerde öyle anlar oldu ki, aklımın başımda olduğuna kimse inanmıyacak ve bütün ömrümce bir budala muamelesi göreceğim diye çok korktum.

Hiçbir zaman şiddetli ağrı duymadım, fakat yatakta bir yandan bir yana dönmeğe veya vaziyetimde herhangi bir değişiklik yapmağa muktedir olamadığımdan, çoğu zaman büyük rahatsızlık hissediyordum. Biraz bu rahatsız halimi

geçirtmek, biraz da kan akımını kolaylaştırmak ve vücudumda yara açılmasına mani olmak maksadıyla saatte bir beni çeviriyorlardı. Beni bu suretle çevirsinler diye istekle bekler hale geldim. Tıpkı çocukların bayramın gelişini beklemeleri gibi...

Günlük hayat programlarına giren ufak tefek değişiklikler çok ehemmiyetli hâdiseler haline geliyordu. Meselâ banyo. Hastabakıcı boğulmıyayım diye, boğazımdaki nefes borusunu tıkıyordu. Sonra beni yuvarlayarak vince takılı askının içine koyuyorlar, yataktan çekip çıkarıyorlar. Sonra banyo teknesinin içine indiriyorlardı.

Şimdi artık hastalığının ne olduğunu aşağı yukarı anlamıştım. Doktorların anlıyabildiğine göre, beyindeki esas kan damarlarından birini bir kan pıhtısı tıkamişti. Büyük kan yolundaki bu tıkanıklık sinir bağlantılarını zedelemiş ve beyinle adaleler arasındaki komünikasyon (irtibat) sistemini kısa devreli hale getirmişti. Bereket versin ki beyin kabuğu, yani beynin düşünen kısmı kurtulmuştu.

1959 Mart ayında tehlikeyi atlattım farzediliyordum. Başımı eğmeyi ve sol elimin parmaklarını biraz kıvıltıtmayı öğrenmiştim. Bazen parmaklarımı birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordum. Buna fena halde kıızıyordum. Ve daha o zaman çaresizliğimi kabullenmiştim. Hep, boşuna geçirilen şu vakte ne yazık diyor ve şimdi dışarıda olsaydım neler yapardım diye düşünüyordum.

Bununla beraber sıhhatim düzelmekte idi. 27 Şubat 1960 da, hastaneye girdikten bir sene sonra kendi kendime yemek yiyebildim. Gerçi bu acıklı bir iş oldu. Üç çeyrek saat sürdü ve ortalığı bir hayli batırdım. Bir hafta sonra çay bardağını tutup doğru dürüst içmesini becerdim; bu benim için cidden heyecan verici bir başarı oldu.

Şimdi beni tek kişilik odamdan çıkarıp 12 kişilik bir odaya getirmişlerdi.

Burada hastaların çoğu ayakta geziyorlardı. Yatağımın yanından geçtikçe bana iç açıcı ve cesaretlendirici sözler söylüyorlardı.

Bir otomobil kazası yüzünden felç geçirmiş bir hasta bana, yakında ayağa kalkacaksın, dedi. Benim geçirdiğim hastalık gibi bir şeyler geçirmiş ve çektiklerimi çekmiş. Halimden anlıyan birinden böyle sözler işitmek çok mühimdi. Bir gece televizyonda milli hockey takımının maçını seyretmeme izin verdiler, ancak 20 dakika dayanabildim, heyecan beni yere serdi.

Bundan sonra beni Montreal'de Queen Mary emekliler hastahanesine naklettiler. Üç ay sonra Jessie Ann, çocukları çok özlediğimi görerek beni, St. John varoşlarında Lancaster emekliler hastahanesine naklettirdi.

Beni götüren tren New Brunswick kırlarından feryadederek geçerken boğazımda bir yumrunun düğümlendiğini hissettim. Ben hâlâ yaşıyordum, şimdi de evimin bulunduğu yere gidiyordum. İçimden ağlamak geliyordu.

Jessie Anne, Saint John'da mütevacizi bir apartman katı bulup çocuklarla oraya yerleşti. Geçen paskalya günü orada bir şezlongun üzerinde altı saat geçirdim. Benim 40 ncı yaş günümü aynı zamanda büyük oğlum Philip'in onuncu yıl dönümünü kutladık. Ne dereceye kadar mes'ut ve bahtiyar olduğumu hiç bir şekilde anlatamam. Çocuklar beni eğlendirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Hem de onların tanımış olduğu babadan çok farklı olduğum halde..

Hastahaneye avdet edince kendimi iyice çalışmağa verdim. Biliyordum ki bu işin bundan sonrası artık bana bağlıydı. Yani bana ve beni tabiat kuvvetleriyle tedavi eden doktorlara. Kullanılmaya kullanılmaya dumura uğramış adaleleri biz elbirliğiyle yeniden harekete alıstıracaktık. Çok sıkı ve sert bir program takip etmeğe başladım, hâlâ da ediyorum. Sabah banyosundan sonra duvar mükâralarıyla egzersiz yapıyorum. Her gün

öğleden sonraki egzersizlerim, bir masanın üstünde baştan yukarı bir çerçeve ve demir kollarla oluyor. Doktor bacak adalelerimi canlandırmağa uğraşırken, kollarıma, ellerime harekete alıştırma egzersizleri yapıyor. Bundan sonra sıra ayakta durmağa geliyor. Beni dik bir tahtaya bağlıyor, bir saat o halde ve biraz arkaya doğru meyilli olarak bırakıyorlar. Beni ekseriyetle bu arada ya satranç, ya da dama oynarım.

Hergün öğleden sonra konuşma yaptıran doktorum benimle çalışır. Diyagram kontrolsüzluğundan, ayakta durarken değil de, yatariken daha iyi konuşabiliyorum.

Simdi sol yumruğumu sıkaklıyorum. Doktorlar bir kere sağ elime hâkim olabilirsem, artık ilerlememe hiçbir şey mani olamaz diyorlar.

Hayatımın hikâyesinden çıkarılacak netice şudur : İnsan hiçbir zaman ümidini kesmemeli, hiçbir zaman cesaretini kaybetmemelidir. Felce uğrıyan insanın istediği merhamet değil, cesaret verici sözler ve anlayıştır. Bana bunları bol bol verdiler. Hemşireler, doktorlar, hastahane hademeleri, tedavi eden yardımcıları, akrabalar ve elbette benim harikülâde cesur ve iyi karım. Onun sevgisi olmasa ben bu işten kurtulamazdım.

Bana, bu büyük imtihandan geçmek için kuvvet veren Allaha her gün şükrediyorum. Hayatın yaşamağa değer bir çok şeylerle dolu olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum...

Yazı makinesinde yazmayı öğrendim; bir tek sağlam parmağımla aklıma gelen düşünceleri ve başımdan geçenleri yazarak hayli vakit geçiriyorum. Pek çok kitap okuyorum; tabii radyo da çok iyi bir arkadaştır.

Doktor, yakında artık bir hafta kalmak üzere evime gidebileceğimi söylüyor. Buna rağmen daha uzun zaman hastahane tamamen ayrılamıyacağım. Ellerimi ayaklarımı iyice kullanabilecek hale gelmek, ancak hastane tedavisiyle mümkündür.

YARDIMCI ÜYE OLUNUZ

Türkiye Metapsişik Cemiyeti, insanlığa huzur ve saadet getireceğine emin bulunduğu ruhi bilgileri daha geniş kütlelere duyurabilmek gayesiyle dostlarının yardımlarına başvurmaktadır. **Biz bütün insanlar bir ağacın dalları, yaprakları, kökleri veya gövdesi gibiyiz. Her ferdin bu büyük ve muhteşem insanlık ağacında bir yeri ve bir değerli vazifesi vardır. Bunu idrak edenler, henüz edemiyenlere bu yüce hakikatı duyurmak vazifesiyle mükelleftir.** Ruh ve Madde esasen bu gaye ile çıkmaktadır. İki ay önce bize ruhi bilgileri yaymak hususunda yardım edeceklere «Yardımcı Üye» olmalarını da gene aynı gaye ile istedik.

Bugüne kadar birçok dostlarımız bize yardımcı olmaya amâde olduklarını bildirdiler. Bu dostlarımızdan on altı tanesinin kayıtları yapılmış, yardımcı üye kartları kendilerine gönderilmiştir. İsimleri şunlardır: Zeki Turgut Erce — Ankara; Tulunay Erdem — Sinop; Mehmet Gökrüklü — İstanbul; Seyfi Tezcan — İzmir; Talât Kuran — Niğde; Şahin Can — İzmir; Ramazan Başarır — Ankara; Ömer Bayar — İstanbul; Gökçen Aysalan — Adana; Bengi Bilgemen — Bursa; Nihat Çağıl — İstanbul; Remzi Giray — Ankara; Nevin Ersoy — Ankara; Murat Sunar — Tavşanlı; Mustafa Günöz — Mersin; Memnûne Özdiç — İstanbul'dur.

Yardımcı üyeler 1 — Buldukları memlekette cemiyetin temsilcisi olacaklar. Yalnız cemiyet adına taahhüdlere

giremeyecek ve şube açamayacaklardır. 2 — Ruhî bilgileri muhitlerine yayarak, insanların saadetlerine yardımcı olacaklar. Ve bu bilgilerin tatbikatını göstermeye çalışacaklar. 3 — Muhitlerindeki ruhi olayları ve ruhi faaliyetleri takip ederek cemiyeti bundan muntazaman haberdar edecekler. 4 — Ruh ve Madde'yi muhitlerine tanıtmaya ve onu daha çok kimsenin okumasını temine çalışacaklar. Bunun için münasib görecekları kimselere verilmek üzere kendilerine ücretsiz nümûne sayıdan istedikleri kadar gönderilecektir. 5 — Karşılaştıkları problemleri cemiyete soracaklar, cemiyet ve mecmua hakkındaki tenkidleri ve diğer fadalı hususları devamlı olarak bildireceklerdir. 6 — Cemiyet, faaliyetlerini muayyen aralıklarla kendilerine bildirecek ve lâzım olacak bilgi ve dökümanları gönderecektir. 7 — Yardımcı üye olabilmek için 18 yaşını doldurmuş olmak, cemiyetin prensiplerini kabul etmek, bilgilerinin benimsemek ve cemiyete destek olmayı bir vazife telâkki etmek icab etmektedir. 8 — Yardımcı üyeler maddi olarak 5-10 lira bir aylık aidat verecekler ve imkânlarının müsadesi nisbetinde bir teberruda bulunmaları istenir. 9 — Müracaat ederken iki küçük fotoğraf, isim, soyadı, yaşları ve tahsil durumu ile şimdiki meşgalelerini bildirecekler ve bir giriş beyannemesini dolduracaklardır. Bize katılan ve katılacak olan dostlarımıza teşekkür eder, en samimi duygularımızla tebrik ederiz.

TELEPATİ KARTLARI

Telepati çalışacaklara bir kolaylık olmak üzere hazırladığımız TELEPATİ KARTLARI isteyen okuyucularımıza gönderilmektedir. İçerisinde tafsilâth kullanma talimatnamesi vardır. Fiyatı 5 liradır. İstiyenlere ödemeli gönderilir.

Ödemeli adresi : RUH ve MADDE, P. K. 1157 — İstanbul.

İKİNCİ KISIM Cevaplar

Sayın Özay Taşhan — Alaçam Samsun

1 — Öbür dünyada rahat bir ömür sürmek için buradan mı hazırlanmak lâzım? Meselâ tam bir Müslüman olsak bunun faydası olur mu? diye soruyorsunuz. Öbür dünyanın saadetlerle dolu üstün âlemlerine geçebilmek için bu dünyada ruhen yükselmek, kendisinden önce başkalarını düşünebilen olgun bir insan olmaya çalışmak lâzımdır. Bu da devamlı ve sabırlı mücadelelerle olacaktır. Bu neticeyi temin etmek için ister müslüman olun, ister hıristiyan olun, isterse hiç birisi olmayın.. Bütün dinler sizi o gayeye götürmek için sadece bir vasıtaadır. **Esas gaye insanın olgunlaşması, ruhen yükselmesidir.**

2 — Bir arkadaşıyla beraberken orada bulunmayan annenizin «oğlum seni evlendireceğim» dediğini duymuşsunuz ve bunu arkadaşımız duymamış. «Tahakkuk etmemesine memnunum ama, neden tahakkuk etmedi, merak ediyorum» diyorsunuz. Bir insanın hayatında husule gelecek değişiklik yalnız onu sevenlerin istekleriyle olmaz, herşeyden önce o şahsın hayat plânı ve tekâmülü yönünden uygun bulunmasıyla gerçekleşir. Demek ki şimdilik evlenmek sizin için uygun değilmiş. Selâm ve sevgilerimizle.

Sayın M. K. — Antalya

1 — Ruhlar tekrar dünyaya gelişlerinde aynı din, millet ve aileden gelebildikleri gibi başka din, millet ve aileden de gelebilir. Esas, şahsın tekâmül ihtiyaçlarıdır.

2 — İkinci sorunuz dini mahiyettedir. Cevap vermekte mazûruz.

3 — Eski insanla bugünkü insanın tekâmül için yapması gereken faaliyetlerinde fark olmuş mudur? diye soruyorsunuz. Elbette bugünkü hayat şartları daha zor ve bugünkü insanın tekâmül

mücadelesi de daha güçtür. Fakat bugünkü insanın alacağı neticede daha üstün olacaktır.

4 — İnsan yalnız ahlâk kaidelerine riayetle müttekâmil insan olabilir mi? diyorsunuz. Hayır. Yalnız dürüst, fedakâr olması değil, aynı zamanda şahsî ve topluma hizmet vazifelerini mükemmel başarması ve her yönden bilgilerini artırması lâzımdır. Bütün bunları bir hayatta başarmak zor olduğundan insanlar tekrar tekrar dünyaya gelip giderler.

S — Öldürmek, öldürülmek, cehalet, âlimlik, suda boğulmak, uçaktan düşmek v.s. gibi sayısız hareket ve hâdiselerin hepsi her insanın başına gelecek midir? Hayır, başkalarının kederlerine ve kazalarına ruhen iştirak edip onlar gibi üzülmekle biz de aynı macerayı geçirmiş gibi bilgi sahibi oluruz. Bu hususta romanlar, filmler, tiyatro insanlığın tekâmülünde büyük yardımcıdırlar. Oradaki hâdiselerin içinde biz de ruhen yaşamıyor muyuz? Başkalarının tecrübelerinden istifade etmemiş olsak tekâmülümüz imkânsız olurdu.

6 — Allah telâkkileri hakkındaki yazıdaki fikirlerden «her devirde insana kaldırabileceği kadar bilgi verilir» ve «Allah telâkkileri ile varlıkların tekâmülü arasındaki bağı hangi esasa göre kuruyorsunuz, diyorsunuz. Ve eski devirlerdeki insanlarda da bazı esaslî bilgilerin olduğunu söylüyorsunuz. Eski devirlerdeki insanların bilgileri bugüne nisbetle çok geri idi ve eski insanlar bir radyodan, radardan, televizyondan, füzeden ve bunların esasından habersizdi. Onlarda bu mefhum ve bilgi eksikliğinden dolayı bir takım üstün ilâhî hakikatleri onlara anlatmak, onların da bunu idrak etmesi imkânsızdı. Bir çocuğa idrak edemeyeceği bir ilmi hâdiseyi anlatmaya kalkışmayız değil mi? İnsanlar basitleş-

tikçe herşeyi şekilendirirler, mücerret (soyut) ve şekli olmayan şeyleri kavrayıp idrak edemezler. Onun için aşağı seviyedeki insanlar Allahı şekiller halinde temsil ederek onu idrak etmeye çalışmıştır. Allah idraki ile tekâmül arasındaki bağ bu sebebe bağlıdır. Selâm ve sevgilerimizle.

Sayın Cengiz Tümer — İzmir

1 — Zengin ve güzel olanlar eski hayatlarındaki üstünlüklerinin neticesi böyle olmuşsa, onların ahlâken düşük ve gaddar olmamaları icabetmez mi? Hayır, zengin ve güzel olanların mutlaka üstün bir ruha sahip olması icab etmez. Tekâmülün ölçüsü maddi değerler ve refah v.s. değildir. Bazan çok üstün bir ruh fakat bir dilenci olarak da gelebilir. Tekâmül eden ruhumuz olduğuna göre,

SAADETİMİN ANAHTARI SİZİN ELİNİZDEDİR

(Baştarafı 3 ncü sayfada)

iktisapta bulunmuş durumuna düşerek sıkılıyorum.

Gayet iyi görüyorum ki saadet yuvarmın kapısını benim elimdeki değil, sizin ellerinizdeki anahtarlar açıyor. Saadet ağacımın kökleri sizlerin kalblerinizden besleniyor. O köklerden ekseri tatlı usareler akıtıyorsunuz.

Bazen zehir de akıtan oluyor. Ama eminim ki bunun sebebi bendedir, mutlaka ters bir hareket yaptım. Eğer hata bende olmasaydı da karşımdaki buna rağmen zehir akıtmış olsaydı; o bana zehir gibi değil, sonradan tatlanan acı bir şerbet gibi gelecekti. Çünkü, yapılan haksızlıklar bir yandan beni üzerken, bir yandan da haksızlığın ne kötü bir şey olduğunu öğreterek tekâmülüme yardım edecekti.

Bu kadar büyük hizmetlerin, saadetimin bekçilerine karşı duyduğum büyük minnetlerin borcunu ödemek için ne yapacağım, ne yapmam lâzım?.. Düşünüyorum da, yapabileceğim yegâne şeyin elimdeki anahtarları çoğaltıp daha çok sa-

biz bir ferдин olgunluğunu onun davranışlarına bakarak anlarsınız.

2 — Ruh insanın neresindedir, her hücrenin bir ruhu olduğuna göre, esas insan ruhu beyinde midir? Ruh için bir yer düşünmeyiniz. Çünkü o maddi bir şey değildir ve madde içine hapsolamaz. Bcdenle uzaktan da temas edebilir orada tesir taşıyıcısı perispri ve asabî seyyale denen ince maddeler vardır. Selâm ve sevgilerimizle.

Bay Necdet — Üsküdar

1 — Dr. Refet Kayserilioğlu'nun telefona numarası 44 27 53 tür. Saat 16 dan sonra kendisine telefon edebilirsiniz.

2 — 18 yaşından aşağı olanlar yardımcı üye olamazlar.

3 — New York müftüsü olan amcamızın adresini Diyanet İşleri Reisliğinden sorarak öğrenebilirsiniz. Selâmlarımızla.

adet kapısını açmağa çalışmak ve daha çok saadet ağacının köklerine tatlı usare akıtılmağa uğraşmak olduğunu anlıyoruz...

HAKİKATA GİDEN YOL

(Baştarafı 27 nci sayfada)

kabil 1960 Aralık ayında en büyük öğulum öldüğü zaman artık içimde tutunabileceğim ve bana kuvvet veren bilgilere sahiptim. Elem ve sarsıntı tabiidir. Fakat evvelki hâdisenin beni içine aldığı simsiyah ümitsizlik ve ikinci hâdisede de geri gelmedi. Keder ruhi ve tabii bir kanundur; onun şu veya bu şeklinden hiç kimse kaçıp kurtulamaz. Ve bu kandan biz, ıstıraplı olmakla beraber çok şeyler öğrenebiliriz. Bana hakikatin kapısı açılmamış olsaydı çok muhtemeldir ki bu birinci tecrübeden sonra yaşayamazdım. Hele ikincisinden sonra asla...

Ölüm denen şeyin mevcut olmadığını bilmek sadece bir teselli değil, aynı zamanda bir nevi hayat yoludur. Ve spirital kanunları tanımakla daimî haznelere kavuşulmuş olur. Tabii eğer bunu kullanmasını öğrenebilirsek.

Manisa'da Dört Lisan Konuşan Medyom

Bir İstanbul gazetesinde 30 Nisan pazar günü böyle bir haberi okuyunca hemen telefonla Manisa Akıl Hastahanesi Başhekimi sayın Dr. Ahmet Hikmet Önsiper'i bulduk ve haber hakkındaki bilgilerini sorduk. Dr. Önsiper, bize aynen şunları söyledi: «Gazetelerde İzmirli bir kızın 7 lisan konuştuğuna dair haberler yayımlandıktan sonra, bunları okuyan Sermet Cambazoğlu isimli, 47 yaşında bir zat bize müracaat ederek, kendisinin de veeed haline gelince dört ayrı lisandan konuşmaya başladığını söyledi. Küçük bir tahsili bulunan ve Manisada ufak bir memuriyeti olan Cambazoğlu askerliğini er olarak yapmış, hiçbir yabancı memlekette bulunmamıştır. Kendisiyle yaptığımız bir seansta hakiki bir medyom olduğunu ve temas temin ettiği ruhların ilhamı ile hiç bilmediği dillerden konuşmaya başladığını tesbit ettik. Bu celsedeki konuşmaları banda aldık

ve tetkik ettiriyoruz. Medyom Türkçeden başka hiçbir dil bilmediği halde bu celselerde Arapça, Farsça, İngilizce, Almanca konuşmuş ve sorulan soruları cevaplandırmıştır. Enteresan olanı, medyom Cambazoğlu söylediği şeylerin mânasını bilmemekte, otomatik olarak, bir radyo gibi konuşmaları nakletmektedir. Hattâ: (Bu konuşmalarda şayet galiz küfürler de ağızdan çıkıyorsa kusurumu affedin.) demektedir. Sermet Cambazoğlu tamamen sıhhat içindedir, hastahane de müşahede altına alma tekliflerimizi de dedikodu olur diye şimdilik kabul etmemiştir.»

Burada tam bir poliglot medyomluk karşındayız. Tetkikatımıza devam ediyoruz. Medyom Sermet Cambazoğlu'nu, her türlü masrafları Cemiyetimize ait olmak üzere İstanbul'a davet ettik, neticeyi gelecek sayımızda sizlere bildireceğiz.

★ RUH ve MADDE'nin 12 sayıdan teşekkül eden 1. cildi bir bilgi hazinesidir. Fıatı 25 liradır.

ÖDEMELİ ADRESİ : RUH ve MADDE, P. K. 1157 İstanbul

TÜRKİYE CUMHURİYETİ

ZİRAAT BANKASI

Kuruluş tarihi : 1863

Sermayesi : TL. 750.000.000

Tasarruf hesaplarına
en zengin para ikramiyelerini yalnız
ZİRAAT BANKASI verir

Vadeli tasarruf hesaplarında her 50, vadesiz tasarruf hesaplarında her 100 liraya bir iştirâk numarası verilir.

Her Yerde Her Zaman

ZİRAAT BANKASI